

PASTÝŘSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

listopad 2024 – červenec 2025

JAK ZÍSKAT JUBILEJNÍ ODPUSTKY

5 obvyklých podmínek

**Nemít zalíbení
v žádném hříchu**

1

**Mít úmysl
odpustek získat**

2

Svatá zpověď
(v okruhu 14 dní)

3

Svaté přijímání

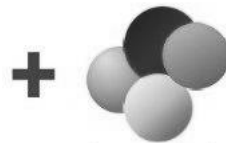
4

**Modlitba na úmysl
svatého otce**

(např. Otče náš nebo Zdrávas Maria)

5

**Vykonání skutku,
se kterým je spojen
odpustek**

POUŤ NA JUBILEJNÍ SVATÁ MÍSTA

Zbožná účast na mši svaté
nebo jiné veřejné bohoslužbě
(křížová cesta, růženec, atd.)

NÁVŠTĚVA SVATÝCH JUBILEJNÍCH MÍST

Alespoň 15 minut eucharistické
adorace a rozjímání zakončené
modlitbou Vyznání víry, Otče náš
a Zdrávas Maria

SKUTKY TĚLESNÉHO A DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ

sytit hladové,
dát napít žíznivým,
oblékat nahé,
přijmout cizince,
pečovat o nemocné,
navštívit vězně,
pohřbit mrtvé

radit pochybujícím, učit neznalé,
napomínat hříšníky, těšit zarmoucené,
odpouštět urážky,
trpělivě snášet protivné lidi,
modlit se k Bohu za živé i zemřelé

SKUTKY POKÁNÍ

Alespoň na jeden den se zdržet
zbytečného rozptylování (TV, videa,
počítačové hry, sociální sítě, atd.).
Zdržet se i zbytečného konzumu
(sladkosti, maso, alkohol, atd.).
A darovat nějaký finanční dar
na podporu potřebným nebo
věnovat část svého volného času
prospěšné činnosti.

Obsah

Plnomocné odpustky	2
Jubilejní kostely	4
Duchovní slovo	7
Biskupské svěcení nového pomocného biskupa	8
Modlitba za naši diecézi	10
Rozhovor s biskupem Mons. Prokopem Brožem	11
Zemřel papež František	14
Mezi pohřbem a bílým kouřem	16
Nový papež Lev XIV.	18
Kronika	20
Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.....	22
Máme z nich velkou radost	23
Očima biřmovanců	25
Příprava prvokomunikantů	26
Spolčo HB.....	27
Rok 2025 s 3. skautským oddílem Blesk	28
Převod kostela sv. Kateřiny	30
Manželská setkání 2022 - 2025	33
Modlitby matek z komunity Solace	34
Triduum Modliteb matek.....	36
Opravy a proměny fary	37
Noc kostelů 2025	38
Zprávy z Výbuchu.....	42
Setkání s kardinálem Michaellem Czernym, SJ	48

Milí čtenáři,

ve farním časopise Agapé vám přinášíme informace k právě probíhajícímu jubilejnímu roku s povzbuzením, abychom své prázdninové cesty směřovali k jubilejním kostelům, kde je možno získat mnoho milostí nejen pro sebe, ale také pro naše drahé zemřelé.

Od minulého čísla se událo mnoho důležitého, proto jsou v časopise zařazeny články o papeži Františkovi i Lvovi XIV. a rozhovor nám poskytl nový pomocný biskup královéhradecký Mons. Prokop Brož. Také z naší farnosti jsou zajímavé zprávy – dočtete se o biřmování i prvním svatém přijímání, o spolčo mládeže i o manželských setkáních, o společenství modliteb matek, o skautském oddílu Blesk nebo o Noci kostelů či o kostele sv. Kateřiny.

Pěkné prázdniny a radost ze společného farního života vám přeje
redakce

Plnomocné odpustky

V roce 2025 slaví katolická církev Svatý rok – mimořádný čas milosti a duchovní obnovy. Pro věřící po celém světě to znamená jedinečnou příležitost znovu se přiblížit Bohu, zakusit Jeho milosrdenství a také projít takzvanou Svatou branou, která je jedním z viditelných znamení tohoto roku. Jaký smysl však mají Svaté brány a co jsou to odpustky?

Co je to jubilejní rok?

Jubilejní rok má kořeny v Písmu. V knize Levitikus (25,10) Bůh nařizuje každých 50 let „vyhlásit svobodu v zemi pro všechny její obyvatele“. Starozákonní jubileum bylo časem, kdy se odpouštěly dluhy, propouštěli otroci a navracely pozemky.

V křesťanské tradici vyhlásil první Svatý rok papež Bonifác VIII. v roce 1300. Od té doby je Svatý rok (běžně každých 25 let) časem intenzivního pokání, poutí, milosrdenství a plnomocných odpustků. Mimořádné svaté roky vyhláší papež podle aktuální potřeby – naposledy papež František v roce 2015 (Mimořádný svatý rok milosrdenství). Pro rok 2025 papež František vyhlásil téma: „Poutníci naděje“.

Svatá brána a její význam

V Římě je papežským bazilikám vyhrazen zvláštní symbol: tzv. Svatá brána, která se otevírá během Svatého roku. Projít jí znamená symbolicky vejít do Krista, který řekl: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn.“ (Jan 10,9).

Svatá brána není kouzelný portál – je to znamení obrácení. Vstoupit s vírou znamená vykročit k novému životu, k odpuštění, k naději. Může být umístěna i v katedrálách a poutních místech po celém světě, kam se lidé během jubilea vydávají na pout'

Odpustky a jejich význam

Slovo odpustky má špatnou pověst, často kvůli deformacím v historii. Ale ve skutečnosti jde o projev Božího milosrdenství, ne o koupení si nebe. Zjednodušeně řečeno: Hřích má dvě stránky – vinu (kterou Bůh odpouští ve zpovědi) a časný trest (tedy důsledek hříchu, který zůstává). Odpustek je „odstranění“ tohoto časného trestu, když člověk činí pokání, koná skutky lásky, modlitby nebo oběti.

V praxi to znamená, že když člověk projde Svatou branou s vírou, vykoná svátost smíření, přijme Eucharistii, pomodlí se na úmysl papeže, zřekne se hříchu, může získat plnomocné odpustky – pro sebe nebo pro druhé.

Papež František k vyhlášení Svatého roku 2025 píše: „*Milosrdenství není abstraktní slovo, ale životní styl. V jubilejním roce máme příležitost přijmout Boží odpuštění a stát se jeho nástroji pro druhé.*“

Odpustky nejsou žádné „body do nebe“. Jsou pomocí na cestě, způsobem, jak si uvědomit vážnost hříchu, ale i velikost Božího odpuštění. Jsou darem Církve, která nám pomáhá s uzdravováním našich duší. Duchovní život je jako cesta – a jubilejní rok je pozváním: zastavit se, očistit se a jít dál s novou nadějí.

Proč je jubileum pro katolíky tak důležitou událostí?

Odpověď je jednoduchá: Nabízí mimořádnou příležitost dosáhnout spásy a zakusit, že Boží svatost nás může proměnit. V konečném důsledku je to dar, který nám pomáhá dosáhnout nebe, protože věřícím zpřístupňuje všechny možné poklady církve, například plnomocné odpustky, které vracejí duši do stavu, v jakém byla při přijetí křtu.

Dva odpustky v jeden den?

Ve svátosti pokání se odpouštějí hříchy. Časný trest, který vyžaduje Boží spravedlnost, však zůstává. Odpustek uděluje odpuštění všech časných trestů v očištění, takže pokud člověk po obdržení tohoto daru zemře, jde přímo do nebe. Nesmírná hodnota a hluboký význam, které tento „poklad“ obsahuje, z něj činí privilegium vyhrazené pro konkrétní místa a časy určené k jeho udělení. Právě v tom spočívá velikost jubilejního roku, doby, kdy se příležitosti k jeho získání násobí - dokonce dvakrát během jednoho dne! Ačkoli platí pravidlo, že za den lze získat pouze jeden plnomocný odpustek, během jubilejního roku lze získat druhý, pokud se tak stane za duše v očištění, tj. druhý se bude vztahovat pouze na zemřelé.

Jak lze prožít Jubileum 2025, aniž by se člověk vydal na pouť do Říma?

V průběhu roku 2025 budou moci katolíci získat odpustek při pouti na kterékoli svaté místo jubilea, tedy do těch kostelů, které jsou k tomu určeny. V Římě je to kromě čtyř hlavních bazilik dalších 13 kostelů. Věčné město je bezpochyby centrem Jubilea 2025 a během roku očekává, že přivítá 30 milionů poutníků. Pokud se však člověk nemůže vydat na pouť do Říma, existuje mnoho jiných způsobů, jak získat odpustek a zažít opravdové obrácení a posílení víry.

V každé diecézi jsou určena místa, kam lze putovat a kde lze odpustky získat. Lze je také získat konáním skutků milosrdenství a pokání, například návštěvou lidí v nouzi nebo v nesnázích (nemocných, vězňů, osamělých starých lidí atd.), dokonce i tím, že se alespoň na jeden den zdržíte „banálních rozptýlení“, jako jsou sociální sítě. Kromě toho ti, kdo se z „vážných důvodů“ nemohou zúčastnit poutě, mohou získat odpustek, pokud odříkají Otče náš, Vyznání víry v jakékoli schválené formě a další modlitby v souladu s cíli svatého roku a obětují svá utrpení nebo těžkosti svého života.

podle internetových stránek www.cirkev.cz

Jubilejní kostely

Přehled kostelů, kde je možné získat v jubilejním roce plnomocné odpustky:

Brněnská diecéze

- katedrála sv. Petra a Pavla v Brně
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše ve Žďáru nad Sázavou
- poutní kostel sv. Anny v Žarošicích
- poutní kostel Jména Panny Marie ve Křtinách
- poutní kostel Panny Marie Bolestné ve Sloupu v Moravském krasu
- poutní kostel Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří
- poutní kostel Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách

Českobudějovická diecéze

- katedrála svatého Mikuláše v Českých Budějovicích
- děkanský kostel sv. Jakuba v Prachaticích
- děkanský kostel sv. Václava v Sušici
- bazilika Navštívení Panny Marie v Milevsku
- poutní kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku
- poutní kostel Jména Panny Marie na Lomci
- poutní kostel Panny Marie Těšitelky na Dobré Vodě u Nových Hradů
- poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kájově

Královéhradecká diecéze

- katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové
- kaple Zjevení *Capelinha* – Českomoravská Fatima v Koclířově
- kostel Nanebevzetí Panny Marie – Hora Matky Boží v Králíkách
- klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace
- poutní kostel Panny Marie Pomocné na Chlumku u Luže
- klášterní kostel Narození Panny Marie v Želivě
- celý poutní areál v Rokoli
- kostel sv. Matouše v Deštném v Orlických horách

Želiv

Litoměřická diecéze

- katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích
- bazilika Panny Marie Bolestné v Bohosudově
- bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí
- bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově
- kostel Navštívení Panny Marie v Hejnicích
- kostel Panny Marie Královny hor v Bozkově
- kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina v Liběšicích u Žatce
- kostel Navštívení Panny Marie v Horní Polici

Plzeňská diecéze

- farní kostel Narození Panny Marie v Klatovech
- kostel sv. Máří na Chlumu
- katedrála sv. Bartoloměje v Plzni

Pražská arcidiecéze

- katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze
- bazilika sv. Markéty v Praze - Břevnově
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově
- bazilika sv. Petra a Pavla v Praze na Vyšehradě
- bazilika sv. Jakuba Staršího v Praze na Starém Městě
- bazilika sv. Ludmily v Praze na Vinohradech
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře u Příbrami
- kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi
- kostel Navštívení Panny Marie v Hrádku u Vlašimi
- klášterní kaple Navštívení Panny Marie v Hájku u Červeného Újezda

Olomoucká arcidiecéze

- katedrála sv. Václava v Olomouci
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě
- poutní kostel Panny Marie Sněžné na Provodově
- poutní kostel Povýšení svatého Kříže na Kalvárii v Jaroměřicích

Ostravsko-opavská diecéze

- katedrála Božského Spasitele v Ostravě
- konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie v Opavě
- poutní kostel Panny Marie Pomocné na Maria Hilf u Zlatých Hor
- poutní kostel Panny Marie Bolestné a Povýšení svatého Kříže na Cvilíně u Krnova
- farní kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Českém Těšíně
- farní kostel Nejsvětější Trojice ve Fulneku

Duchovní slovo

Milí farníci,

kdybych měl jednou větou nějak vystihnout obsah tohoto čísla Agapé, tak bych řekl, že „**Život je změna a změna je život**“.

V tomto roce se v životě celé naší církve udála velká změna, když si Bůh k sobě vzal papeže Františka a povolal jako jeho nástupce Lva XIV. V tomto roce v životě naší královéhradecké diecéze Bůh povolal do biskupské služby pomocného biskupa Prokopa Brože, který nastoupil na uvolněné místo po Josefu Kajnekovi. A v tomto roce v životě naší farnosti od nás Bůh bere našeho kaplana Petra Soukala a povolává ho do farnosti v Ústí nad Orlicí.

To jsou tři velké změny, které nám ukazují, jak je náš život neustále v pohybu, a jak se vše stále mění, i když bychom tak rádi, aby v danou chvíli věci zůstaly, tak jak byly, protože to přece bylo tak dobré...

Asi nikdo z nás nemá změny moc rád a většina z nás zpočátku cítí obavy z toho, co přinesou. To je přirozené. Často totiž opravdu přichází i různé zkoušky a změny k horšímu.

Ale každá změna, ta dobrá i ta horší, s sebou kromě určitého rizika nese také nové příležitosti, nová obdarování a vnitřní proměnu. To nové totiž přichází s tím, co v sobě nesou ti noví lidé. A nejen to. Něco nové se jaksi zvláště objeví i v nás samotných, protože ti noví lidé a nové příležitosti v nás samotných vždycky vyvolají proces naší změny a objevování. A to je dobře.

Chci proto sebe i vás povzbudit k odvaze přijímat změny nikoli se steskem po tom starém a s obavou z nového, ale s nadějným očekáváním toho, co přijde.

Ostatně letošní rok je přece zasvěcen myšlence, že „máme být poutníky naděje“.

Požehnané dny přeje
jáhen Petr Trefil

Biskupské svěcení nového pomocného biskupa královéhradeckého Mons. Prokopa Brože

Dne 2. prosince 2024 v poledne papež František jmenoval pomocným biskupem královéhradeckým Prokopa Brože, který nahradil v úřadě pomocného biskupa Mons. Josefa Kajneka, jehož rezignace byla papežem přijata dne 12. prosince 2023.

Biskupské svěcení se uskutečnilo v sobotu 22. února 2025 od 10 hod v katedrále Svátého Ducha v Hradci Králové. Vypravil jsem se tam autobusem s farností Polná, kde Prokop Brož působil před téměř třiceti lety jako jáhen. Slavnost svěcení zahájil velmi dlouhý liturgický průvod, v němž kráčeli biskupové, arcibiskupové, kněží, jáhni i představitelé ekumeny. Prokop byl v průvodu doprovázen dvěma kněžími – arciděkanem chrudimským Janem Šlégrem a vedoucím diecézního centra života mládeže Vesmír i diecézního centra pro mládež Tomášem Hoffmannem. Tito kněží také přečetli jmenovací bulu.

Hlavním světitelem byl biskup královéhradecký Jan Vokál, prvním spolusvětitelem maltský kardinál Mario Grech (sekretář Synody biskupů) a druhým spolusvětitelem byl biskup plzeňský Tomáš Holub. Kardinál Mario Grech se ve velmi zajímavém, ale také velmi dlouhém kázání proneseném v italštině zabýval otázkami *Za koho lidé pokládají Syna člověka?* a *Za koho mne pokládáte vy?* Vyhnul se formalismu v oslovení, tedy žádné Excellence, Eminence a tak dále, ale srdečné „*Carissimi fratelli e sorelle*“.

Vlastní akt svěcení začal litaniami ke všem svatým a pokračoval tím, že byl Prokop pomazán křížmem na hlavu. Následně byl hlavním světitelem vyzván: „Přijmi evangeliář, přijmi mitru, přijmi berlu“. Usedl na připravený sedes a zazněl chvalozpěv *Te Deum laudamus*. Krátce se také v doprovodu spolusvětitelů prošel po Velkém náměstí ke „svému“ rektorskému kostelu Nanebevzetí Panny Marie, aby požehnal městu a pozdravil věřící, kteří se nevešli do katedrály. Poté mše svatá pokračovala víceméně obvyklým způsobem. V závěru biskup Prokop poděkoval všem zúčastněným, zejména hlavnímu světiteli a spolusvětitelům, hudbě, pořadatelům, bezpečnostním složkám a in memoriam také své mamince Lidmile Brožové, která zemřela pouhé tři týdny před jeho biskupským svěcením.

Následovaly i pozdravy náměstkyně primátorky Hradce Králové Ilony Dvořákové. Velmi milý a spontánní byl také pozdrav od diecézních dětí Jakuba Steinera, Anny Boumové a Barbory a Jana Nerudových: „Pane biskupe, vy jste prro nás – prro kluky a prro holky takový rybář. Ve svém diecézním moři máte ryby. Tlustý, tenký, dravý klidný, starý, mladý, ty krásně barevné i ty nenápadné. Všechny nebudete znát, ale my Vám přejeme, abyste měl všechny rád. Protože to jsme my. Přejeme Vám, pane biskupe, ať Pán Bůh ve dne i v noci, žehná Vám

i celému diecéznímu moři.“ Tento pozdrav byl několikrát přerušen potleskem a smíchem přítomných. Dále také zástupkyně mládeže Kateřina Najmanová z farnosti Jablonné nad Orlicí Prokopovi popřála mnoho sil v jeho nové službě slovy: „Milý Prokope, za všechny mladé, nejenom z této diecéze, Ti chceme moc pogratulovat a přijmi od nás darem tyto hodiny, které jsou symbolem Tvého oblíbeného tématu – času. Jako každá hodina má svůj význam, tak i každý obrázek na ciferníku. A za všechny mladé Ti chceme popřát, abys ve své službě i nadále nedal bez Ducha Svatého „ani ránu“ a předala mu dárek - hodiny. Mládež má Prokop obzvláště rád, část své jáhenské služby byl na DCŽM Vesmír.

Po skončení mše svaté bylo po jednotlivých sektorech připraveno občerstvení v Novém Adalbertinu. Zde jsme mohli Prokopovi osobně popřát. Byly k dispozici též pamětní obrázky. Pro mládež byl v katakombách připraven odpolední program s názvem Afterparty pro mládež, jehož součástí byl například kvíz s otázkami ohledně Prokopova života, diecéze královéhradecké, zajímavostí ze světa a také poznávačka filmů.

Setkal jsem se zde také některými mými přáteli z farnosti Dolní Újezd u Litomyšle. To bylo velmi pěkné. Dá se konstatovat, že tato – pro naši diecézi velmi výjimečná – událost se vydařilo a byla naplněna radostí. Budu na ni dlouho vzpomínat.

Přeji novému pomocnému biskupovi Prokopovi mnoho sil, moudrosti a radosti v jeho službě a modlím se za něj.

Jan Pavlík

Modlitba za naši diecézi
u příležitosti biskupského svěcení Prokopa Brože

Nebeský Otče, děkujeme Ti za to, že nám ve svém Synu Ježíši Kristu dáváš stále nově zakoušet přítomnost své milosrdné lásky. Svým Duchem spojuješ události, lidi, lidská společenství a utváříš minulost, přítomnost i budoucnost. Světlem evangelia probouzíš k životu celé stvoření. Duchem a vodou křtu se rodí nová tvář církve jako počátek Božího království.

Prosíme Tě za celou naši místní církev. Nechť se v ní každý den obnovujeme společně jako celek Kristova těla, abychom pak každý na svém místě mohli rozvíjet dary a talenty, které jsi nám dal.

Prosíme Tě za našeho biskupa Jana, biskupa Josefa, kněze a jáhny, aby byli dobrými, moudrými a laskavými pastýři Božího lidu, ke kterému je posíláš.

Prosíme Tě za rodiny, řeholní společenství, farnosti i města a obce. Ať v těchto prostředích evangelium nepřestává probouzet a živit víru v laskavého a milosrdného Boha a vzájemnou důvěru lidí mezi sebou navzájem.

Prosíme Tě za mladé lid. Svým Duchem vlož do jejich srdcí naději, aby uměli využít všech možností současného světa a spolu s rodiči a prarodiči rozvíjeli kulturní dědictví předků.

Prosíme Tě za nemocné, trpící, opuštěné a umírající. Buď jim světlem, posilou a útěchou a dávej světlo a sílu všem, kdo se o ně starají.

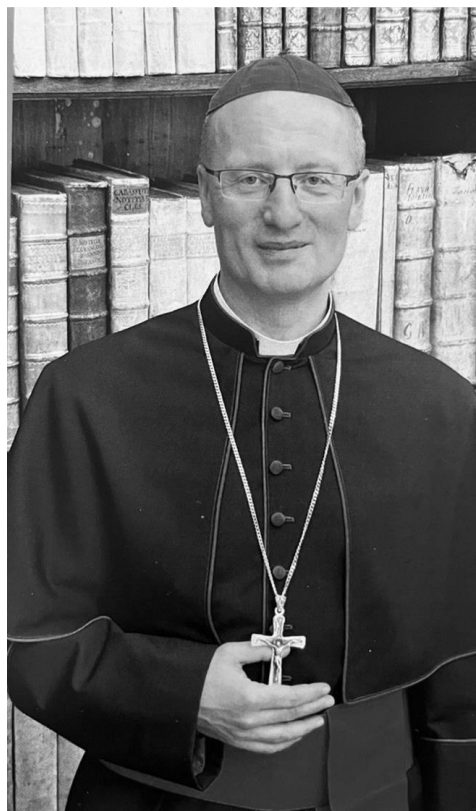
Prosíme Tě, Pane, také o dary Ducha Svatého pro nového pomocného biskupa Prokopa. Ať miluje Krista a jeho církev a věrně slouží Tvému lidu.

A Tebe, Panno Maria Sedmiradostná prosíme, provázej nás všechny svou mateřskou ochranou. Amen.

Rozhovor s biskupem Mons. Prokopem Brožem

Otče biskupe, mohl byste se nám, prosím, krátce představit? Víme, že pocházíte z Červeného Kostelce, kterému se díky mnohým duchovním povoláním a díky tomu, že odtud kromě Vás pochází i plzeňský biskup, říká "český Vatikán", a víme také, že máte více sourozenců, než je v dnešní době obvyklé. Jaké tedy bylo Vaše dětství v tak početné rodině a v tak duchovně silné a živé farnosti?

Pocházím z Podkrkonoší, města mezi Náchodem a Trutnovem, které má ve svém znaku červený kostel. Jako v každém městě či obci, i v Červeném Kostelci žije řada větších i menších rodin a do jedné z nich jsem přišel na svět. Je nás celkem sedm sourozenců, čtyři bratři jsme kněží, sestry založily rodiny, a tak máme radost ze švagrů a neteří i synovců. V rodině nás rodiče vedli k otevřenému a pravdivému životu z víry, současně nám dopřáli vzdělání, na které jsme tehdy – bylo to ještě před rokem 1989 – dosáhli. Doma jsme měli zázemí a vždy otevřené dveře. Nebyli jsme ale uzavření, v rámci města a sousedských vztahů jsme každý měli dost prostoru, jak širší síť vztahů rozvíjet. Sem patřil i prostor velmi živé farnosti s kostelem sv. Jakuba Staršího a řadou kapliček v obcích a vesnicích kolem. Obě roviny života – rodina a širší obec i farnost – byly pro utváření lidské osobnosti a osobního povolání důležité.

Máte nějaký kněžský vzor nebo vzory?

Nejsem člověk, který se v někom snadno zhlédne, takže přímo o vzorech moc řeč být nemůže. Nicméně zpětně si uvědomuji, že řada lidí na mě vliv měla. Z nejbližších to byli oba rodiče. Klid a radostnost, humor tatky mě vždy těšil. U mamky jsem obdivoval odvahu, s jakou si utvářela názor na lidi. Oba již svůj životní běh došli. Dnes si uvědomuji, jak jsem naslouchal tetám i strýcům, dále učitelkám i učitelům. A to ne jen pozitivně. Vzpomínám si, jak jednou na základní škole přišla třídní učitelka a zeptala se, kdo ve třídě chodí na náboženství. Museli jsme vstát (byli jsme tři čtyři) a veřejně se nám vysmála. A podobně to bylo a je též mezi kněžími, na které se ptáš. Nabral jsem od našich červenokosteleckých mnoho dobrého, současně mě dali prostor k tomu, abych se nebál vymezovat se i ke kněžským chybám. V době studií a seminární formace jsem poznal řadu kněží

a kněžských osobností, v Litoměřicích to byl rektor František Koutný, z Nepomucena vzpomínám na Mons. Karla Vránu, spirituála Jana Mráze, pozdějšího rektora, samozřejmě na otce Tomáše Špidlíka, z profesorů to jsou Karel Skalický, profesorka Ales Bello, dlouholetý přítel Piero Coda, dnešní perfektní dikasteria pro svatořečení Marcello Semerano, později z Gregoriánské papežské univerzity Louis Ladaria SJ, Giovanni Marchesi, někdejší děkan John O'Donnell. Řadu krásných kněží jsem poznal v řadách Asociace italských teologů, kam mě uvedl prof. Lubomír Žák. Hned tři jména musím uvést: v Pise bydlícího Severina Dianiche, turínského arcibiskupa Roberta Repoleho a nově vysvěceného biskupa Riccarda Battocchia. Seznam by mohl pokračovat kněžími, které jsem poznal během svého působení v Praze a nyní v naší diecézi. Dlouhodobě jsem sledoval a studoval díla kardinála Carlo Maria Martiniho, německého jezuitu Karl Rahnera, švýcarského teologa (a kardinála) Hans Urs von Balthasara a francouzského kardinála Henri de Lubaca.

Kdo je váš oblíbený svatý a proč právě on (oni)?

Přítomnost svatých považuji ve svém životě za dar, jímž mě Bůh obdarovává na cestě životem. To je odpověď na druhou otázku, proč mám užší vztah k tomu kterému světcí: jsou pro mě Božím obdarováním. Na začátku to byli nejbližší svatí jako sv. Prokop, sv. Jakub – patron farnosti, samozřejmě Panna Maria. Za svého birmovacího ochránce jsem si vybral sv. Maxmiliána Kolbeho. Postupně při studiích jsem objevoval a nově poznával apoštoly, biblické postavy, církevní otce prvních staletí a svaté i světice středověku, novověku a současných dní. Na studiích filozofie jsem si oblíbil Terezii Benediktu od Kříže, dále pak sv. Augustina, sv. Benedikta a jeho sestru sv. Scholastiku, sv. Františku i sv. Kláru. Velmi mě zaujal sv. Bonaventura. Hluběji jsem poznal dílo sv. Ireneje i sv. Atanáše. Cítím se být úzce spojen s dílem sv. Ignáce z Loyoly a sv. Františka Saleského. Po návratu do Čech jsem znovu objevil všechny naše národní světce. Z posledních je to sv. Pavel VI. a Charles de Foucauld.

Nedávno jste se stal služebně i věkově nejmladším římskokatolickým biskupem v České republice. Jak se vyrovnáváte s touto skutečností? S jakými pocity jste svou pastýřskou službu přijal a jaká jsou Vaše očekávání?

Přijmout biskupské svěcení není otázka okamžitého rozhodnutí, ale jde o cestu, která pro mě začala před jáhenským svěcením. Tam jsem se odevzdal do rukou Božích a stal jsem se Kristovým učedníkem, abych žil a jednal v souladu s Ním. Učil jsem se, co to znamená sloužit Božímu lidu. S kněžským svěcením jsem se dále učil, jak vést farnost, jak čerpat ze svátostí a současně účinně hledat cesty v konkrétních lidských příbězích. S biskupským svěcením se horizont ještě rozšířil. V modlitbě se učím reagovat na podněty, kam mně Kristus posílá, učím se žít poslání, které jsem přijal. Od začátku vnímám, že svátost kněžství na všech

úrovních má sborový ráz. Coby jáhen jsem patřil do sborů jáhnů, pak do presbyteria – kněžského společenství, nyní jsem členem biskupského kolegia a mám také úkoly v rámci České biskupské konference.

Jste také diecézním koordinátorem synodálního procesu. Jak se daří v královéhradecké diecézi uvádět myšlenky synody o synodalitě do diecézní potažmo farní pastorační praxe? Mohl byste případně, prosím, uvést nějaké konkrétní příklady a podněty?

V první fázi synodálního procesu jsem byl národním i diecézním koordinátorem. V současné době jsem při České biskupské konference delegátem pro synodalitu, takže spolu s týmem – radou pro synodalitu – se staráme, aby synodální proces v naší zemi dále pokračoval. Diecézním koordinátorem se pro stávající fázi synody stal generální vikář otec Jan Paseka. Synodální proces se v naší diecézi myslím rozběhl dobře. Hned v první fázi – říká se jí fáze konzultace Božího lidu – jsme se naučili ve vzájemném naslouchání vyslovovat, formulovat a také formovat společný život církve na různých úrovních. Vznikla syntéza diecézního synodálního procesu a jednotliví farní koordinátoři se sešli, aby sami prožili a zakusili synodální společenství na diecézní úrovni. Podobně jsme mohli prožít synodální setkání na národní úrovni v roce 2022 na Velehradě a na kontinentální úrovni v roce 2023 v Praze. V letech 2023 a 2024 proběhla dvě plenární zasedání Biskupské synody v Římě, kde se zpracovávaly výstupy, které synodální proces přinesl z celého světa. V říjnu 2024 vznikl tzv. Závěrečný dokument, který přináší celou řadu podnětů, s nimiž v současné fázi můžeme a máme pracovat. V naší diecézi jsme v minulých letech realizovali tzv. synodu mladých a také proběhl tříletý cyklus pro kněze s názvem Kněžská služba.

Jaká je Vaše vize budoucnosti církve?

Papež František uvedl synodální proces do života církve jako pokračování vývoje života církve, jenž v sobě shrnuje a rozvíjí dědictví katolické tradice tak, jak byla uchopena v průběhu 19. a 20. století a jak se nakonec pro směr dalšího života církve v současném světě církve rozhodla na II. vatikánském koncilu. Život církve jako společenství založené Božím Synem uprostřed dějin světa je základem synodálního procesu současného života církve. Papež Lev XIV. se s tím plně ztotožnil a chce tuto cestu života církve dále rozvíjet. I já v tomto díle spatřuji vizi, která nás povede do dalších let a desetiletí života církve.

At' je nám Panna Maria, Matka Církve a Matka naděje, průvodkyní na cestě a pod její ochranou smíme prožít krásné a požehnané dny!

+ Prokop Brož

Zemřel papež František

z kázání P. Vojtěcha o 2. neděli velikonoční

Jan 20,19-31

O velikonočním pondělí, kdy se celý křesťanský svět radoval ze vzkříšení Ježíše Krista a podle místních tradic oslavoval velikonoční svátky, odešel na věčnost Nejvyšší Pastýř. Tento poutník naděje doputoval ke svému a našemu Otci. Nemůže být pochyby o tom, že sám Pán se ujal režie jeho odchodu, vždyť den předtím z posledních sil požehnal Světu a městu, zesláblý ještě zamával a ráno si, při velikonočním aleluja, jakoby vyměnil místo se svým Pánem. My dnes slavíme 2. neděli velikonoční a nelze v této souvislosti nevzpomenout na Františkova předchůdce, Jana Pavla II. Ten vyhlásil, rovněž v roce milosrdenství (2000) druhou neděli velikonoční za neděli Božího milosrdenství, jehož byl velkým propagátorem a ctitelem a o pět let později, na 2. neděli velikonoční, se odebral k Pánu.

Nechce se mi věřit na náhody, toto je zcela zřetelný rukopis nebeského Otce a tito dva velcí pontifici nám mohou být Božím znamením a tak k nám mohou mluvit o **naději** – což bylo velké téma Františkovo a o **Božím milosrdenství**, což bylo pro změnu téma Jana Pavla II. Ten často říkal slova, která dnes zazněla z Kristových úst – mám na mysli jeho: „**Pokoj vám**“ a neméně časté: „**Nebojte se!**“

Tato slova říká Ježíš apoštolům, ze strachu schovaných ve večeřadle. Jsou zmateni, vystrašeni, jejich milovaný Pán zemřel jako zločinec a kdo ví, zda si vojáci nepřijdou i pro ně. Cítí se ztraceni, opuštěni – jsou jak ony „*ovce bez pastýře*“.

Také my jsme zůstali jako ovce bez svého pastýře – toho pastýře, který byl, jak říkal: „*cítit ovce*“. Jistě, život půjde dál a konkláve zvolí nového papeže, ale ač nikdo není nenahraditelný, ani papež; František, stejně jako Jan Pavel II., byli neopakovatelní. Jedineční.

František byl nesmírně lidský, chápající, vřelý, ba horoucí. Neschovával se za zdmi vatikánských paláců jako apoštolové ve večeřadle; nebál se vyjít mezi lidi, byl plný Ducha svatého. Toho Ducha, kterého Ježíš, onen večer prvního dne po sobotě, předal učedníkům se slovy: „**Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.**“ Milovat a odpouštět. Nesoudit, ale povzbuzovat. Neřídít podle litery necitelných zákonů, ale milovat a vést v duchu lásky, takový byl náš Nejvyšší Pastýř a Kristův zástupce, Svatý otec František.

Zažil jsem za svůj život sedm papežů, ty tři poslední jaksi „naživo“, ale František mi byl nejbližší.

Prostřednictvím medií jakoby vstupoval do našich domů, za ty naše zavřené dveře. Za zavřené dveře našich srdcí. Snažil se rozlomit ony závory předsudků – ať šlo o lidi na okraji pro svoji sociální bídu, migranty, ubožáky v latinskoamerických slumech; nebo ať šlo o vyloučené menšiny. Pro každého měl pochopení, nikoho nevyklučoval. V tom byl tak podobný svému Pánu. A byl, stejně jako on, nenáviděn v řadách konzervativního kléru – Ježíš tepal farizejství, on klerikalismus.

Papež František byl důstojným, autentickým zástupcem Ježíše Krista v našem světě. Kdo se s ním setkali, ať bezprostředně či prostřednictvím medií, mohli stejně jako apoštolové říkat: „**Viděli jsme Pána!**“

Ano, v jeho laskavém úsměvu jsme mohli vidět Pána; v jeho chápajícím, milosrdném srdci jsme mohli vidět Srdce Ježíšovo; v jeho postojích, jasných slovech jsme mohli slyšet Pána.

Je „**neděle Božího milosrdenství**“. To nelze jen tak přejít, či pominout. Nabízí se nám otázka, co to vlastně ono „**milosrdenství**“ je? Co si pod ním máme představit? Opět se vrátím ke Svatému otci Františkovi. On byl milosrdným. On „byl milého srdce“, lépe „otevřeného, vroucího, velkorysého“. Jeho milosrdenství, jeho humor, nadhled, jeho osobní modlitba, natolik vroucí a lidská, může oslovit každého člověka dobré vůle a milého srdce.

Milosrdenství je tím, co oslovuje. Ne proklamace, ne výnosy papežských kongregací a dikasterií. Ne vnější pompa a okázalé projevy papežské moci. To vše František odložil hned na samém počátku svého pontifikátu, spolu s červenými střevíci. Zůstal tím obyčejným Jorgem Bergogliem a tím získával srdce lidí pro Krista. Vnímал problémy doby, mluvil o bídě ve světě, o migrantech a chudých. Po vzoru sv. Františka z Assisi se věnoval tématům ekologie a upozorňoval na stinné stránky v životě společnosti i církve. Té církve, kterou nazýval „*polní nemocnici*“ a které vložil do rukou v závěru svého pontifikátu „*Synodu o synodalitě*“.

Papež František se nebál vstoupit do rozbouřených vod života církve, nebál se po vzoru svého Pána nazývat věci pravými jmény. To je velmi důležité, zásadní. Žádné zamlčování, ani eufemismy. Žádné zaměňování pojmů. Nazýval věci, skutky, události, pravými jmény. Byl autentický a pravdivý. Jak říká sv. apoštol Pavel - „**Hlásal slovo vhod i nevhod**“ (2 Tim 4,2).

Jeho moudrost, jeho vřelost, jeho úsměv bude tomuto světu chybět. Nikdy však nebudeme bez Ducha svatého, neboť Duch svatý byl prvním darem Vzkříšeného Ježíše. „**Dechl na ně a řekl jim: přijměte Ducha svatého ...**“ Všichni jsme jej dostali při svém křtu a při biřmování jako pomocníka, přímlyvce a utěšitele, jako prostředníka a učitele lásky k bližním.

P. Vojtěch Jiří Černý, 27. 4. 2025

Mezi pohřbem a bílým kouřem

Na pohřbu papeže Františka a volbě Lva XIV.

Zemřel papež František. Ta zpráva mě dostihla ve vlaku z Havlíčkova Brodu do Chrudimi v pondělí po Velikonocích. Nejdříve jsem si nebyl jist, zda je to pravda, ale vzápětí už informační portály celého světa hlásaly, že římskokatolická církev vstoupila do období *sedes vacans* (tedy prázdného stolce). Zajisté byl již papež František starším mužem, kterého trápilo mnoho zdravotních problémů, ale zpráva o jeho úmrtí tak brzy po propuštění z nemocnice byla nečekaná. Ten laskavý, klidný *papa* (papež – otec), který dokázal obejmout vězně, muslimy, děti i nemocné, odešel.

V den pohřbu bylo třeba vstát brzy ráno a dojet na kole co nejbliže Vatikánu a začít s bezpečnostními kontrolami. Tyto kontroly u vatikánských bran připomínaly letiště – přísné, ale přívětivé. Všude dobrovolníci z celé Itálie, policisté, vojáci, kteří kvůli pohřbu vstávali ještě mnohem dříve než my. Náměstí sv. Petra se pomalu plnilo poutníky z celého světa. Mnoho vlajek, různé jazyky, ale stejný důvod přítomnosti: rozloučit se s Petrovým nástupcem. Liturgie byla nádherná – jednoduchá, hluboká, přesně taková, jaký byl i on sám. Kněží z celého světa, přítomnost kardinálů, řeholníků i běžných věřících. Jedním z nejsilnějších momentů byla chvíle v samém závěru liturgie, kdy asi šestnáct mužů přistoupilo k rakvi a nazdvihli ji tak, aby se mohli všichni přítomní s papežem rozloučit. Náměstí se naplnil radostný a vděčný potlesk. Děkujeme Františku.

Neuběhlo mnoho dní a v Římě se atmosféra proměnila. S konkláve přicházelo nové očekávání. Byl jsem zrovna v knihovně, ponořený do studia, když opět došla zpráva: „Bílý kouř!“ V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného – všichni zahodili své knihy, sbalili věci a běželi z univerzity ven. Naskočil jsem na kolo a vyrazil k náměstí sv. Petra. Nebyl jsem sám. Celé město se dalo do pohybu. To byl pro mě asi největší zážitek, který se už možná nikdy nebude opakovat. Všude byli lidé, kteří utíkali stejným směrem: na náměstí svatého Petra do Vatikánu. Tlustí preláti, babičky s hůlkami, maminky tlačily kočárky, řeholníci v hábitech běželi bok po boku se studenty v mikínách... Byly to proudy, které se z celého Říma slévaly právě na svatopetrské náměstí.

Zde panovalo tiché, soustředěné napětí. Ozývala se hudba, kameramani pobíhali, všichni hleděli k lodžii baziliky svatého Petra. Pak se konečně otevřelo okno a zazněla známá slova: „*Annuntio vobis gaudium magnum...*“ a nakonec také jméno nového papeže: Lev. Pro všechny, kteří stáli v davu kolem mě, to bylo

překvapení. Lev? Kdo to je? Proč si vybral jméno Lev? Začal jsem vzpomínat, co jsme se kdysi učili o papeži Lvu XIII., ale nemohl jsem si vzpomenout na nic jiného, než že vydal první sociální encykliku *Rerum novarum*. Brzy ale vypukly salvy radosti a provolávání: *Viva papa!* Z prvních slov a gest nového papeže nám bylo hned všem jasné, že jde o člověka Božího, duchovního, moudrého, pokorného – a přitom odvážného. Církev má dalšího sympatického papeže, který půjde ve stopách svého předchůdce a povede Boží lid dalšími úskalími naší neklidné doby.

Právě do ní znějí papežova slova, kterými otevřel svou službu církvi i světu: ***„Pokoj vám všem! Drazí bratři a sestry, toto je první pozdrav Vzkříšeného Krista, dobrého pastýře, který dal život za Boží stádo. I já bych si přál, aby tento pozdrav pokoje vstoupil do vašeho srdce, dosáhl vašich rodin, všech lidí, at' jsou kdekoliv, všech národů, celé země. Pokoj s vámi!***

Toto je pokoj Vzkříšeného Krista – pokoj bez zbraní a odzbrojující, pokorný a vytrvalý. Pochází od Boha, Boha, který nás všechny miluje bezpodmínečně. Stále slyšíme v uších ten slabý, ale vždy odvážný hlas papeže Františka, který žehnal Římu!

Papež, který žehnal Římu, uděloval své požehnání světu, celému světu, onoho velikonočního rána. Dovolte mi navázat na toto požehnání: Bůh nás miluje, Bůh miluje vás všechny a zlo nezvítězí! Jsme všichni v Božích rukou. Proto beze strachu, ruku v ruce s Bohem i mezi sebou, jděme vpřed. Jsme Kristovými učedníky. Kristus nás vede. Svět potřebuje jeho světlo.“

P. Petr Soukal

Nový papež Lev XIV.

Na Velikonoční pondělí 21. dubna 2025 zemřel papež František, který stál v čele římskokatolické církve od března 2013. Po dodržení zvyklostí v období uprázdnění papežského stolce a pohřbu papeže Františka bylo dne 7. května 2025 zahájeno konkláve. Dne 8. května 2025 ve čtvrtém kole volby byl zvolen nový papež.

Papež František byl od února 2025 v dlouhodobě velmi špatném zdravotním stavu. Poté, co se setkal se slovenským premiérem Robertem Ficem, byl hospitalizován na římské klinice Gemelli s akutní respirační infekcí, přecházející ve velmi těžký zápal plic. Během celé hospitalizace se několikrát ocitl na hraně života a smrti. Po měsíci a půl v nemocnici byl papež František propuštěn do domácí rekonvalescence. Organismus ale byl již tak vyčerpaný, že papež ještě na neděli velikonoční požehnal shromážděnému lidu, ale poselství Urbi et Orbi za něj přečetl papežský ceremoniář. Papež velmi ztěžka dýchal a s obtížemi mluvil, nebylo mu skoro vůbec rozumět: „*Cari fratelli e sorelle, buona Pasqua. Magister di cerimonio di lese di messagio.*“ O den později papež František ve svém bytě v Domě svaté Marty ráno v 7:35 zemřel na mozkovou mrtvici a následné nevratné selhání srdce spojené s kómatem.

Kardinál komoří Kevin Farrel, který je v době uprázdnění papežského stolce formální hlavou církve, oznámil kolem poledne italsky se silným irsko-anglickým přízvukem, že papež zemřel a navrátil se do Domu Otcova: „*Santo Padre Francesco é tornato alla Casa del Padre.*“ Po vystavení a uctění zemřelého papeže v jednoduché rakvi, tak jak si to sám přál, proběhl pohřeb za účasti mnoha světových státníků i korunovaných hlav. Papež nebyl oproti běžným zvyklostem pohřben ve svatopetrské bazilice, ale na jeho přání byly jeho tělesné pozůstatky uloženy v bazilice Santa Maria Maggiore, kde je pohřbeno ještě šest dalších papežů.

Kardinálů - volitelů bylo době papežovy smrti 135, tři však oznámili, že se volby nezúčastní (Antonio Canizares Llovera ze Španělska a John Njue z Keni ze zdravotních důvodů a Ital Giovanni Becciu na papežovu žádost z důvodu finančního skandálu). První den se koná jen jedno kolo dopoledne, další dny dvě kola dopoledne a dvě kola odpoledne.

Druhý den konkláve v 18:07 se nad Sixtinskou kaplí objevil z komína bílý kouř. Kardinál - protojáhen Dominique Mamberti oznámil z balkonu svatopetrské baziliky: „*Annuntio vobis gaudium magnum, Habemus papam. Eminentissimum ac reverendissimum Dominum, Dominum Robertum Franciscum, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Prevost, Qui sibi Nomen imposuit Leonem Decimum Quartum.*“

Asi v 19:40 nově zvolený papež oblečen v bílé papežské klerice, mozzetě a slavnostní štole vystoupil na balkon a pozdravil shromážděný lid. Bylo vidět, že je velmi překvapen, že jej zvolili.

Nový papež se narodil a vyrůstal v USA v Chicagu ve státě Illinois v září 1955, otec byl Francouz (Prevost), matka Španělka (Martínez), má dva starší bratry, vystudoval matematiku a kanonické právo, později vystudoval ještě teologii a stal se knězem, krátce působil jako kaplan v sousední farnosti své rodné farnosti, asi 8 kilometrů od Chicaga, vstoupil do augustiniánského řádu a většinu kněžské služby prožil jako misionář v Jižní Americe v Peru, kde se stal v roce 2014 diecézním biskupem diecéze Chiclayo. Je to Severoameričan, který se stal Jihoameričanem.

V září 2023 jej papež František jmenoval kardinálem a zároveň prefektem Dikasteria pro biskupy. Vlastně jej katapultoval z periferie v Jižní Americe mezi přední kardinály ve Vatikánu. Nový papež pronesl pozdrav, na němž bylo poznat, že je mu mnohem bližší španělština než angličtina, pletl španělská slova do angličtiny. Byl zvolen výraznou většinou 105 ze 133 hlasů. Patřil sice mezi papabile, ale rozhodně ne mezi hlavní favority jakými byli kardinál Avelline, kardinál Erdö, kardinál Parolin (vynikající diplomat), kardinál Turkson, kardinál Tagle, kardinál Grech nebo kardinál Czerny (rodák z Brna). Opět se v tomto případě potvrdilo známé rčení, že kdo vchází do konkláve jako papež, odchází jako kardinál. Zvolil si jméno Lev XIV., což znamená, že bude navazovat na sociální učení papeže Lva XIII., který byl papežem v letech 1878 až 1903 (dožil se 93 let). Bude klást důraz na chudé, zapomenuté, slabé. Řekl, že rozhodně nebude náhradou za Františka, ale bude se snažit navazovat na jeho odkaz a odkaz Druhého vatikánského koncilu. Je velká pravděpodobnost, že přijede na apoštolskou návštěvu do ČR, protože sem pravidelně jezdil na vizitace augustiniánských klášterů v Praze a Brně, když byl v letech 2001 až 2013 generálním představeným augustiniánského řádu. Rozhodně se máme na co těšit.

Přeji novému papeži mnoho sil a Darů Ducha Svatého v jeho službě.

Jan Pavlík

Kronika

Matrika pokřtěných

(říjen 2024 – červen 2025)

Magdaléna Oldřiška Čapková, Jasmína Marie Bártová, Thea Magdalena Tyrnerová, Nikol Kubátová

Denis František Stejskal, Nina Sofie Prokopová, Dominik Václav Jílek, Natálie Anna Bílková, Erik Berki, Helenka Berkiová, Veronika Fatima Berkiová, Viktorie Blanka Pečeňaková, Daniel Jiří Souček, Ondřej Staníček

Matrika oddaných

(říjen 2024 – červen 2025)

Martin Šoupal a Lina Marcela Sepulveda

Matrika pohřbených

(říjen 2024 – červen 2025)

Štefan Šamko (1947), JUDr. Miroslav Duchoň (1925), Milada Šárová (1947)

Vlastimila Fuitová (1939), Jaromíra Pertlová (1931)

Anna Sukdoláková (1932), Josef Kubát (1942), Jiří Hejkal (1974), Květoslava Maloušková (1941)

Ludmila Kopicová (1928), Jaromír Klement (1942), Marie Hapáková (1952), František Holas (1934), Hana Novotná (1938)

Jaroslav Sláma (1945), Josef Sedlák

Milena Poslušná (1966), Ema Hoffingerová (1953)

Zdeňka Smejkalová (1937), Václav Blažek (1946), Hana Doucková (1961)

Anna Petru (1930), Anežka Matoušů (1946), Jaroslav Hejkal (1939), Zdeněk Tomšovský (1935), Anna Černá (1935)

Jaroslav Bouchnerová (1951), Jiří Sobotka (1966)

Matrika biřmovaných

(25. května 2025)

Adam Václav Avuk

Vít Felix Černý

Lukáš Vincenc Alfred Hovorka

Josef Jan Chmel

Aneta Terezie Lucie Jirsová

Heřman Alexandr Mašek

Bruno Maxmilián Michalčík

Jan Michael Mrkos

Michal Petr Mrkos

Radek Jan Bosco Prokeš

Hana Tereza Pustinová

Filip Metoděj Růžička

Vojtěch Dominik Růžička

Dominika Anežka Růžičková

Markéta Jana Růžková

Ludmila Anna Sošková

Tadeáš Silvestr Švec

Mariana Anna Marie Švecová

Rostislav Benedikt Topolovský

Děti, které přistoupily k 1. svatému přijímání

(1. června 2025)

Anežka Bártová, Marie Bártová, Natálie Culková, Jan Luňáček, David Mífek, Viktor Mífek, Romana Mottlová, Adéla Rázlová, Denisa Špillerová, Ella Špillerová, Anna Štroufová, David Vacek

katechetka Jana Stará

Pán mě vysvobodil ze všech mých obav

Zemřel Petr Blažek. Po dlouhé a těžké nemoci, 61 let. Pán si jej povolal na svátek apoštolů sv. Petra a Pavla v neděli 29. 6. 2025.

Znali jsme Petra z kostelních lavic i od oltáře, z farní kavárny i z dalších farních akcí, z manželských setkání i jako člena chrámového sboru.

Při pohřební mši svaté je havlíčkobrodský kostel zcela zaplněn. Rodina, příbuzní, šest kněží, skauti, přátelé, kamarádi, spolupracovníci, farníci. Atmosféra je smutná, ale zároveň plná naděje. Zpívá se žalm 34 s odpovědí: „*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*“

P. Vojtěch mluví o čtení ze Skutků apoštolů, jak byl apoštol Petr ve vězení, spoután řetězy a pečlivě hlídán. V noci před popravou jej anděl Páně zbavil řetězů a vysvobodil. Podobně i Petr Blažek byl zbaven těžké nemoci, která jej spoutávala, a byl vysvobozen ze všech svých obav. Věříme, že laskavý a milosrdný Pán jej přijímá do nebeského domova.

Loučení je vždy těžké a smutné. Jsme vděční Pánu za Petrův dobrý křesťanský život a věříme v opětovné shledání na věčnosti, kde už nebude bolest, ani utrpení, ani strach. Pán nás vysvobodí ze všech našich obav.

MR

*Hledal jsem Hospodina a vyslyšel mě,
vysvobodil mě ze všech mých obav.
Pohleďte k němu, ať se rozveselíte,
vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.
Hle, ubožák zavolal a Hospodin slyšel,
pomohl mu ve všech jeho strastech.
Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl
kolem těch, kdo Hospodila ctí, a vysvobodil je.
Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý,
blaze člověku, který se k němu utíká.*

Ž 34, 5 - 9

Máme z nich velkou radost

Je neděle 25. 5. 2025 a v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě právě začíná slavnostní mše svatá. U oltáře je královéhradecký biskup Jan Vokál a místní děkan P. Oldřich Kučera. Přední lavice jsou dnes neobvykle obsazené. Sedí v nich vesměs mladí lidé – středoškoláci, vysokoškoláci a mladí pracující, jen několik je jich už v seniorském věku. Většina je z havlíčkobrodské farnosti, ostatní z okolních obcí – z Lučice, z Horní Krupé, ze Světlé nad Sázavou nebo ze Šlapanova. Jsou připraveni k přijetí pečeti daru Ducha Svatého.

Já s Janou na ně hledíme s láskou a s radostí v srdci - jsou to „naši“ biřmovanci.

Vzpomínám v duchu na naše první setkání začátkem září 2024. Sešlo se tenkrát asi dvacet zájemců o biřmování. Taková trochu nesourodá skupina. Byli zamlklí a rozpačití. P. Oldřich svěřil přípravu Janě Staré a mně. Setkávali jsme se jednou za 14 dní v pátek večer a probírali důležitá témata týkající se křesťanské víry. Každé setkání bylo doplněno nějakou aktivitou, soutěží nebo hrou. Modlili jsme se společně i za sebe navzájem v čase mezi setkáními a sdíleli svůj život z víry.

Ze společně stráveného času se rodí přátelství a bylo tomu i v případě naší skupinky. Pravidelně mezi nás chodil P. Stanislav Jílek a aktivně se účastnil. P. Oldřich se nám také věnoval, jak mu to jeho časové možnosti dovolily. Kromě 20 setkání jsme uspořádali dvě poutě, na kterých s námi byl a sloužil mši svatou. Ta první byla pěší pouť ke kostelíku sv. Anny u Pohledu, druhá do jubilejního kostela Nejsvětější Trojice na Křemešník. Nejdůležitější a nejprínosnější akcí byl společný víkend na Hoješíně s duchovním programem. Sestry františkánky nás

zde mile přijaly a vytvořily pro nás velice příjemné prostředí. Měli jsme možnost strávit tento víkend s chrudimskými bířmovanci a jejich duchovním P. Janem Šlégrem. Jeho program i přednášky pozvaných hostů byly pro všechny zúčastněné velkou inspirací.

Je krásné doprovázet mladé lidi na cestě víry a povzbuzovat je při hledání Boží vůle a jejich životní cesty. Každý bířmovanec byl jiný, každý šikovný na něco jiného, každý obohatil naši skupinku svým způsobem. Byla to pro nás radost pozorovat jejich upřímnou snahu o zbožný křesťanský život. Já i Jana jsme do této přípravy bířmovanců vložily mnoho úsilí i času a zrealizovaly jsme spoustu nápadů. Doufáme, že jsme snad vytvořili i pěkné společenství. Už pro sebe navzájem nebudeme jen lidi, kteří se znají od vidění z kostelních lavic nebo anonymní ministranti u oltáře...

Bohu díky za tento krásný a požehnaný den. Moc si přeji, aby nás všechny Duch Svatý naplňoval svými dary a povzbuzoval k dobrému životu. Veliké poděkování patří všem, kteří se podíleli na dnešní slavnosti. Díky za květinovou výzdobu, za hudební doprovod chrámového sboru spojeného se skupinou Výbuch, díky ministrantům, našim kněžím i všem ostatním. Díky rodičům bířmovanců za všemožnou podporu svých dětí, i jejich kmotrům a příbuzným, kteří přišli na mši svatou.

Na konci slavnosti je na tvářích bířmovanců vidět upřímná radost a nadšení pro Boha. Milými slovy děkují otcí biskupovi i panu faráři. Překrásnou kytici dostávám i já a Jana. Příprava bířmovanců byla pro nás velkým potěšením a cítíme se velmi obohaceny. Máme z nich opravdu velkou radost!

Marta Růžková

Očima biřmovanců

Biřmování mi pomohlo lépe pochopit, kým jsem a kam směřuju. Do přípravných schůzek jsem šla s obavami, ale odcházela jsem s radostí a vděčností. Bylo to požehnané období, které mi dalo sílu a klid do dalších dní. V den biřmování jsem cítila hluboký klid, radost a Boží blízkost.

Biřmování pro mě nebylo jen svátostným obřadem, ale i hlubokým momentem, kdy jsem si plně uvědomila svůj vztah k Bohu a k víře. V ten den jsem cítila, že přijímám Ducha svatého nejen symbolicky, ale skutečně do svého života. Byl to i den, kdy mi docházelo, že víra není jen o chození na nedělní mše, ale o každodenní životě a o rozhodnutích. Byla to silná zkušenost, která mě duchovně obohatila. Jednou za dva týdny v pátek večer jsme se scházeli na faře. Byl to kvalitně strávený čas, kde jsme si toho spoustu připomněli. V přípravě byl zahrnut i příjemný víkendový pobyt na Hoješíně s dalšími biřmovanci z Chrudimi a také společné putování na Křemešník.

Jsem moc ráda, že jsem měla letos možnost přijmout svátost biřmování. Z naší přípravy budu nejraději vzpomínat na pěší pouť ke sv. Anně u Pohledu a na víkendové soustředění na Hoješíně s ostatními biřmovanci. Samotná slavnostní mše s udělováním svátosti byla také velmi krásná a jsem moc vděčná, že jsem se přijetím svátosti biřmování mohla veřejně před církví, svojí rodinou i přáteli přihlásit k Bohu.

Příprava prvokomunikantů

Letošní školní rok se připravovalo na první svaté přijímání 12 dětí ze druhé až čtvrté třídy (bylo tam několik dvojic sourozenců z různých tříd). Pokračovali jsme z minulého roku s pracovními sešity a učebnicemi *Ježíš je s námi*, které vydalo Kartuziánské nakladatelství v Brně.

Bezprostřední příprava na svátosti pak probíhala trochu jinak. Používala jsem nové pracovní listy a metodiku nazvané *Není dar jako Dar*, kde jsme v deseti hodinách poznávali, jaké dary nám Bůh dává, např. křest, modlitbu, svědomí, svátost smíření, mši svatou, a nakonec největší dar - svaté přijímání. Proti dřívějšímu bylo největší změnou to, že se hodin spolu s dětmi účastnili i jejich rodiče (většinou maminky, někdy tatínkové, babičky nebo taky jedna sestřička ☺). Společně jsme pracovali s pracovními listy, rodiče s dětmi vypracovávali úkoly a na doma měli další inspirace, jak dané téma prohloubit – např. zjistit datum křtu dětí, navštívit kostel, kde byly pokřtěné, uskutečnit pouť k nějaké oblíbené kapličce, přečíst si příběh z Bible nebo se seznámit s nějakým světcem, pomodlit se za kněze apod. Kromě toho bylo v pracovních listech pod čarou něco více pro rodiče, kde se mohli k tématu dozvědět další podrobnosti. Do přípravy tak byli rodiče více vtaženi, mohli sami prohloubit svou víru, být povzbuzením pro své děti, zažít něco společně mezi sebou i s Bohem.

K první svátosti smíření přistoupily děti tři týdny před svatým přijímáním a bylo moc pěkné, že ke svátosti při tom přistoupili i někteří rodiče. Na mši svaté, při které děti přistoupily poprvé ke Stolu Páně, jsme společně s některými maminkami vyzdobily kostel a maminky i babičky napekly pár dobrot, aby po mši sv. mohli ostatní farníci také více zažít slavnostní atmosféru.

Děkuji všem rodičům a dalším členům rodin, kteří se zapojovali do přípravy a přispěli ke krásné oslavě. Těší mě, že i pro rodiče byla příprava duchovním obohacením,

jak mi řekli. Přeji dětem i jejich rodinám, aby dál rozvíjeli vztah s Bohem, aby pro ně svátost smíření a svaté přijímání byly opravdu dary, ve kterých se setkávají s Bohem a nechávají se naplnit jeho milostí.

katechetka Jana Stará

Spolčo HB

Jsme společenství mládeže a pravidelně se scházíme během školního vždy každou druhou sobotu po večerní mši svaté. Navázali jsme tak na mládežnická setkání, která v naší farnosti dříve připravoval P. Petr Soukal a později P. Kuba Brabenec.

Během každého setkání se společně modlíme, zpíváme, debatujeme na nějaké téma týkající se naší víry a hrajeme hry.

Společně se také účastníme mládežnických setkání na vikariátní a diecézní úrovni. Letošní „vikariátka“ jsme odstartovali v prosinci v Polné, další vikariátní setkání se konalo v lednu v Havlíčkově Brodě. V dubnu

jsme se společně s mládeží z celého havlíčkobrodského a humpoleckého vikariátu vypravili na diecézní setkání do Hradce Králové. Poslední letošní vikariátko se konalo v květnu v Polné.

V letošním roce jsme také již tradičně pomohli s balením mikulášských balíčků pro děti z farnosti a poprvé jsme také přiložili ruku k dílu při úklidu kostelní věže v rámci příprav na Noc kostelů.

Společné setkávání ve školním roce 2024/25 jsme ukončili výletem na Šumavu, kde jsme si užívali nádhernou přírodu i naše fajn společenství.

Jsem moc ráda, že mládežníci z Havlíčkova Brodu (a přilehlých vesnic, samozřejmě!) mají chuť se setkávat, že chodí na naše pravidelná spolča a že se i v hojném počtu účastní vikariátních a diecézních setkání. Zároveň se těším na příští školní rok a všechno, co nás v něm s mládeží čeká (včetně nové celoroční hry 😊).

Rádi přivítáme i nové členy!

Markétka

Rok 2025 s 3. skautským oddílem Blesk

- **Zmrzlé ešusy, hřejivá přátelství**

Rok 2025 byl pro náš **3. oddíl Blesk** opět plný dobrodružství, objevování i tradičních oddílových rituálů, stejně jako v minulých letech. Skautský rok jsme odstartovali s pořádnou dávkou mrazu na naší oblíbené **zimní vařící výpravě**.

Na tradičním stanovišti u hradu Ronovce jsme si vybudovali základní tábořiště, rozdělali oheň a pustili se do vaření. Výzvou nebylo jen jídlo připravit – ale hlavně to stihnout, než ztuhne. Někomu zmrzl ešus dřív, než stihl zamíchat – ale nakonec jsme všichni jedli a hlavně se u toho výborně bavili. Měli jsme možnost ochutnat zajímavá jídla - špagety, bramboráky anebo řízky. I když nebyla taková zima jako v minulých letech, byla to každoroční výzva.

- **Výpravy, kde nešlo jen o kilometry**

V průběhu roku následovalo **několik výprav a dubnová víkendovka** v Chotěboři, které nás utužily jako partu. Tato víkendovka byla na téma automobilová rallye. Nicméně jsme se učili spolupracovat, poznávat přírodu a překonávat různé výzvy – ať už to byla hra na rallyové závodníky nebo jen cesta s plným batohem a dobrou náladou.

Být součástí skautského oddílu znamená občas sáhnout na dno, ale také zažít spoustu radosti, smíchu a nových přátelství.

- **Třicet srdcí bije pro skauting**

Oddíl tvoří zhruba 30 členů, z nichž každý přispívá svou energií, nápady a rozhodláním. Starší pomáhají mladším, vedoucí vytvářejí prostor pro růst a každý má možnost najít si svoje místo. Jsme jako bouřkový mrak – pestrý a silný, a když se spojíme, umíme zanechat stopu.

- **Těšíme se na tábor!**

Největší událost roku nás ale teprve čeká – **letní tábor**. Už nyní připravujeme tábořiště, chystáme hry, ladíme program a těšíme se na sedm dní plných skautingu, přírody, smíchu a společných zážitků. Ať už nás čeká jakékoli počasí nebo téma, věříme, že to bude opět nezapomenutelná jízda.

Tábor je pro nás nejen vyvrcholením celého roku, ale také místem, kde se z kamarádů stávají přátelé a z dětí tým, který drží při sobě.

- **Co bude dál?**

V příštím roce nás čekají další výzvy, noví členové, které bychom rádi přijali do našich řad, nové výpravy a možná i větší projekt.

Ať už nás cesty zavedou kamkoli, jedno víme jistě:

Blesk jen tak nevyhasne.

za oddíl Blesk Standa Dvořák

Převod kostela svaté Kateřiny

Na přelomu roku bylo vlastnictví kostela svaté Kateřiny převedeno na Město Havlíčkův Brod. Převodu předcházela řada jednání, kterých jsem se účastnil. Mnoho lidí z farnosti i mimo ni se mne, jako člověka, který byl u ožívování a následných oprav kostela od počátku, ptalo po příčině převodu, a jestli s tím souhlasím. Před odpovědí se ohlédněme deset let zpátky.

Kostel jsme s tehdejším ředitelem brodského muzea Jiřím Jedličkou poprvé otevřeli pro veřejnost v roce 2015. S pomocí farníků a skautů jsme vyklidili z prostor kostela stavební materiál, shnilou dřevěnou podlahu a zřícené schodiště na kůr. S podporou grantu Nadace Via nám odborná firma vyčistila podkroví od hromad holubinců. S několika kamarády jsme pak dočistili i věž. Byl toho celý náklad'ák. Opět díky Nadaci Via jsme zařídili do kostela provizorní osvětlení a židle pro diváky. V dalším roce již Kateřina otevřela své dveře pro pořádání koncertů, pro Noc kostelů a Dny evropského dědictví. Bylo fajn, když se nám někteří i velmi staří Broďáci svěřovali, že v tomto kostele ještě nikdy nebyli, nebo byli, ale před mnoha desítkami let.

Naše úvahy ale cílily na budoucnost kostela. Bylo jasné, že tato činnost je jen dočasná, hledali jsme vhodné využití. Vše naráželo na nešťastnou polohu objektu, který je „utopený“ pod mostem, v těsné blízkosti řeky, a též na striktní požadavky pracovníků památkové péče. Kupodivu farníci v anketě, kterou jsme ve farnosti uspořádali, byli ve většině velmi otevření alternativnímu využití kostela. Překvapivě mnohem více než zbytek naší prý „nejvíce ateistické“ společnosti. Prostě v českých zemích nejsme na kanceláře nebo kavárny v kostelích zatím zvyklí.

Elán postupně docházel a nebýt impulzu Michaely Krpákové, tak by v polovině roku 2017 došel úplně. S ní a s několika dalšími nadšenci jsme založili Spolek Epigram, vyhlásili veřejnou sbírku, a na obyvatele Brodu začali valit koncerty, výstavy, vernisáže a spolu s tím upozorňovat všechny zúčastněné na zoufalý stav

této nejstarší brodské památky. Činnost spolku přinesla své plody koncem roku 2018. V září toho roku ještě proběhla největší kulturní akce, Piknik u Kateřiny. Na zelené ploše u kostela se až do pozdních nočních hodin střídaly kapely různých žánrů, v kostele proběhla vernisáž výstavy obrazů Filipa Taka a koncert Horácké muziky. Diváci sledovali program v kostele, u řeky i z kamenného mostu.

Měsíc poté se kostel pro veřejnost uzavřel a začala jeho generální oprava, která pokračuje dodnes. Na jejím financování se podílela farnost, Ministerstvo kultury, Město Havlíčkův Brod, Kraj Vysočina a jednotliví dárci, kteří buď věnovali peníze přímo farnosti, nebo prostřednictvím zmíněné veřejné sbírky Spolku Epigram. Do konce roku 2024 bylo do oprav vloženo více jak 8,5 milionu Kč. Na konto veřejné sbírky došlo 1 291 887 Kč. Spolek z těchto peněz zatím zaplatil například repasi pěti vitrážových oken, řezivo na nové krovy a laťování, kompletní opravu zvonu Florián, novou dubovou zvonovou stolicí, jednu etapu stavby krovu a většinu nákladů na nové věžní hodiny. Spolek svolal také několik brigád, při kterých byly odstraněny tři vrstvy podlah, osekány vnější i vnitřní omítky na většině kostela, odvážena suť, zhotovena část nové elektroinstalace... Brigád se překvapivě většinou účastnili nevěřící obyvatelé města.

Přes mnoho stavebních etap a přes kovidové období jsme se dostali do roku 2024. Kostel se pyšnil novou věží a krov byl připraven na pokrytí štípaným dřevěným šindelem. Financování stavby, do značné míry vlastně stavby nového kostela, začalo být pro farnost velkou zátěží. Iniciovali jsme tedy jednání s představiteli města. Jednání byla velmi korektní a otevřená a dospěla k dohodě o bezúplatném převodu památky na Město Havlíčkův Brod.

Toto řešení je výhodné pro všechny zúčastněné, nejvíce ale pro kostel samotný.

Město má velký zájem na dokončení probíhajících oprav. To, že to myslí vážně, dokládají právě probíhající práce na nové střeše, které jsem popravdě ještě v tomto roce nečekal. Farnost pak má na Kateřině ve smlouvě sjednané věcné břemeno v podobě možnosti konání příležitostných bohoslužeb.

Ale zpět k úvodní otázce, jestli s převodem souhlasím. Většinou je následována také otázkou, zda mne to nemrzí. Odpovím na obě. Souhlasím a nemrzí.

Spolek pokračuje ve své činnosti dále. Dále probíhá veřejná sbírka, letos z ní zatím platíme poslední vitrážové okno a počáteční práce na renovaci starých varhan. Jsme domluveni s budoucím provozovatelem, kterým bude Městské divadlo a kino Ostrov, na vzájemné součinnosti při pořádání akcí v kostele a již také společně připravujeme pro město podklady pro potřebné vybavení interiéru. Koncepce počítá s koncerty, výstavami, přednáškami, bohoslužbami či svatbami.

A osobně? Pro mne (i pro mou rodinu) znamená Kateřina obrovské množství práce, času, nervů, zklamání a starostí na straně jedné, a naopak mnoho zajímavých zkušeností, poznání spousty nových lidí a občas i radost na straně druhé. Prostě taková směska, která ale stále dává smysl.

Jeden příklad z tohoto týdne: přestaly jít nové hodiny – do kostela se pod plachtou, kterou dala na nové latě stavební firma, dostali holubi – ti svou stolicí znečistili novou zvonovou stolicí, trámy a rozvaděč hodin (to je ta jedna strana). Ale, hodinář to příští týden opraví a dá nám ještě dokonalejší řídicí jednotku – stolice šla ze zvonové stolice vcelku dobře umýt – v kostele se dnes objevila velká hromada nových modřínových štípaných šindelů (to je ta druhá strana).

Omlouvám se, že jsem se rozepsal tak ze široka, těch příběhů je tolik, že by to vydalo na knížku. Název už bych měl 😊.

Cílem je opravený a veřejnosti otevřený kostel. Postupně se k němu přibližujeme. Děkuji všem, kteří k tomu pomáhají. Otcí Oldřichovi, starostovi města Zbyňku Stejskalovi, velký dík všem členům Spolku Epigram, farníkům, kteří pomohli při brigádách nebo přispívají do veřejné sbírky, kapelám a ostatním umělcům, kteří účinkovali bez nároku na honorář. Studentům Stavební školy, různým firmám a Nadaci Via. Těch zúčastněných je obrovské množství. A jsem přesvědčený, že i díky této spolupráci si nakonec výsledku budeme všichni více vážit.

Těším se na viděnou v Kateřině.

Vít. V. N. Vodrážka

Manželská setkání 2022 – 2025

Setkávání manželských párů byl nápad manželů Blažkových a Krýsových, volně navazovalo na setkávání synodní skupinky, začali jsme se scházet na podzim roku 2022. Cílem bylo nabídnout čas pro sdílení myšlenek, nápadů, postojů, situací, kterými jsme prošli a procházíme.

Jako základ pro sdílení jsme koupili karetní sadu „Manželské karty“. Vznikly v prostředí Komunity Blahoslavenství ve Francii jako pomůcka programu Tobiáš a Sára.

Starozákonní kniha Tóbit vypráví mimo jiné o nelehkém vzniku manželství Tóbiáše a Sáry, o pomoci anděla a poslušnosti. Samotné karty obsahují vždy nějaký podnět nebo úkol a výzvu k růstu v nějaké dovednosti. Například podnět „láska je mi pramenem“ obsahuje předsevzetí „připomenu si nějaké gesto nebo slovo svého partnera, které mi udělalo dobře a čerpám z něj povzbuzení“.

Ve vedení jednotlivých večerů jsme se střídali. Pro příští setkání si některý manželský pár vybral kartu podle svého rozhodnutí a připravil zamyšlení. Vždy předem jsme rozeslali zamyšlení pomocí e-mailu, abychom věděli, do čeho jdeme. Na závěr setkání bylo i agapé, na tuto část obvykle dorazil některý z našich duchovních.

Setkávali jsme se tři roky, s výjimkou hlavních prázdnin. První i druhý rok chodilo více párů, někdy až kolem deseti. Ve třetím roce se počet ustálil na 3 – 4 manželských párech, většinou středního věku. Setkávání v posledním půlroce přestalo plnit svou náplň a spíše se ustálilo na přátelském popovídání. Také nebyla lidská a časová kapacita připravit program dle Manželských karet, či vybrat jiné aktuální téma. Nemá smysl udržovat setkávání, o které je velmi malý zájem a přestává plnit svůj účel. Setkání při opékání špekáčků v červnu 2025 bylo tedy poslední. Dáváme prostor Duchu Svatému, který časem může oslovit někoho z farníků s jinou potřebnou aktivitou, pro širší spektrum bratří a sester.

Mně osobně nejvíce dalo hlubší seznámení s lidmi z farnosti. Sice se vidíme každou neděli, ale jak žijeme naše životy, co nás trápí a těší, jaká je dynamika našich vztahů směrem ven i uvnitř, si vzájemně moc nesdělujeme. V rámci manželských setkávání byl na to prostor a čas a po odbourání počátečního ostychu tato větší důvěrnost těšila myslím nejen mě.

Za organizátory sepsala

Daniela Krýsová

Modlitby matek z komunity Solace

Milé maminky, babičky, duchovní matky,

oslovujeme vás všechny s radostí a nadějí, že se k nám, k farním skupinkám Modliteb matek (dále jen MM) připojíte s touhou modlit se za vlastní děti a ostatní Boží děti, na které nikdo nepamatuje. Modleme se a Pán nám připraví cestu.

Opravíme známé přísloví, které říká: "Kdo si počká, ten se dočká." Mohlo by tam být: "Kdo se modlí, ten se dočká." V našem mnohdy nelehkém životě je pro nás modlitba velkou útěchou. Tolikrát se modlíme za zdraví, ukončení trápení, za zlepšení životní situace, za sílu a odvalu na cestě životem...

Chceš, aby se věci změnily? Pusť to a odevzdej Bohu! Bůh se postará. Odevzdej mu nejen svoje děti, ale i své blízké, partnery, kmotřence, duchovně adoptované děti. Mohou to být i dospělí, sourozenci, sousedi, kamarádi, společenství, farnost, kněží, nemocní, všichni trpící. Za všechny předkládáme prosby a přímluvné modlitby s žalmy.

V havlíčkobrodské farnosti je několik skupinek MM, které se pravidelně schází. Jejich náplň je jediná a jasná. Dodržují se stále principy: důvěrnost, neposkytování rad, nekritizování. A tak se vždy modlíme, aby Duch svatý vedl naše setkání - za ochranu před vším zlem, za odpuštění, za jednotu.

Modlitby nevymýšlíme, ale přesně citujeme z brožurky **Modlitby matek, Sjednoceny v modlitbě chráníme naše děti.**

V Modlitbách matek jsou ženy zvány, napříč křesťanskými denominacemi, v malých skupinkách dvou až osmi žen k pravidelné modlitbě. Přáním je snaha odevzdání se do Boží náruče, jednoduchá a radostná poslušnost vůči Otce.

Cílem modlitebních skupinek je především:

- 1) modlit se za svoje děti a vnoučata a odevzdávat je Bohu
- 2) podporovat jedna druhou modlitbou a přátelstvím
- 3) starat se o svůj duchovní růst
- 4) podporovat a upevňovat jednotu a solidaritu mezi jednotlivými modlitebními skupinkami

Pokud dodržujeme tato pravidla a doporučení nastavená naší zakladatelkou Veronicou Williams, pak si jsme jisté tím, že společně s námi se modlí tisíce skupinek MM na celém světě a v každý čas. Tak je to nastaveno v modlitbě sjednocení a spojením s ostatními skupinkami. Tuto podporu máme nejen ve svém zázemí skupinek MM, ale i u svých diecézních koordinátorek.

V letošním roce slaví MM **třicáté výročí vzniku Modliteb matek**. Proto se maminky našeho hnutí vydaly na jubilejní děkovné poutě, které se konaly ve všech našich diecézích. Byla to veřejná poděkování za vznik MM, za tři dekády jejich existence. V jednotlivých diecézích byla zvolena slavná poutní místa, kde proběhly mše svaté, společná sdílení, rozmluvy a svědectví.

V naší královéhradecké diecézi se maminky sešly 5. dubna 2025 na Hoře Matky Boží u Králík. Přes 120 maminek a další věřící zahájili setkání v ambitech kláštera společnou křížovou cestou z Národní pouti v Římě. Následovalo společné posezení a svědectví. Slavnou mši svatou sloužili P. Karel Moravec spolu s P. Adamem Grabiecem z České Třebové. Přítomna byla i Růženka, bývalá národní koordinátorka, která vyzvala k setkání maminek Čech a Moravy na letošním **Jubilejním národním setkání**. Toto tradiční Národní setkání se uskuteční v termínu 10. - 12. října 2025 opět v Pardubicích.

Česká republika byla první zemí, kterou Veronika Williams v roce 1995 navštívila a představila význam MM. Na Národním setkání bude představena i nová celosvětová koordinátorka MM Anne-Céline Asselin se svojí asistentkou Héléne de Franssu.

Plánovaný program bude velmi intenzivní a pestrý. Bude mít ale jinou strukturu, než jak jsme zvyklé. Všechny informace, včetně elektronické přihlášky, jsou uvedeny v posledním Zpravodaji MM, dále dotazy lze řešit přímo na emailu hnuti-mm@email.cz. Národní koordinátorka hnutí MM v ČR Markéta Klímová a pardubicko - brněnský organizační tým slibují opět laskavé přijetí každé maminky, moderovanou adoraci, chvály, svědectví a společné modlitby.

A tak maminky, ženy, babičky, kamarádky neváhejte, prostorný pardubický kulturní dům Ideon vás očekává opět v hojném počtu. (V uplynulých letech to bylo průměrně 650 maminek.)

Logo Jubilejního Národního setkání: **ON JE LÁSKA "Je naděje pro tvé potomstvo"(Jr 31,17).**

Pokud máte zájem o témata našeho setkání, sledujte více na www.modlitbymatek.cz

HM, MR

Triduum Modliteb matek

„Koncem roku 2002 nás zakladatelka hnutí Modliteb matek Veronika Williams pozvala k třídní modlitbě se zvláštním úmyslem,“ vzpomíná první koordinátorka Modliteb matek v Česku, paní Růžena Fialová. „Během těchto dnů modlitby jsme si uvědomily, že bude vhodné vyhradit určitý čas na společnou modlitbu napříč celým světem. Hodně času jsme věnovaly modlitbám za obrácení těch, kteří vedou naše děti pryč od Pána. A tak jsme prožily první Triduum...“

Tři dny modliteb, které nazýváme Triduem, jsou pozváním k setkání v širším křesťanském společenství. Konají se čtyřikrát ročně – vždy v pátek, sobotu a neděli, obvykle poslední víkend v kvartálu. Během Tridua otevíráme naše společenství doširoka a zveme všechny bez rozdílu pohlaví, věku či denominace. Přicházíme se společně modlit za sebe, za druhé, za tento svět a vzdáváme Bohu chválu.

V pátek se modlíme za odpuštění našich hříchů, v sobotu za obrácení těch, kteří ubližují nám a našim dětem, v neděli chválíme Pána a děkujeme za vše, co v našem životě učinil.

Na Triduum dostáváme Boží slovo. Každý rok se koordinátorka jedné země, kde jsou Modlitby matek, modlí a vyprošuje texty, které promýšlíme během tří dnů modliteb. Skrze toto slovo jsme spojeny po celém světě. Vnímáme to jako dar jednoty, která nás ale nesvazuje. Můžeme použít i jiné slovo, ale to společné máme raději.

Jak prožít Triduum co nejlépe? Uvědomit si, že se nejedná o povinnost - na pozvání k těmto modlitbám bychom měli odpovědět srdcem. Tři dny nebo pouze jeden den se postit, chválit, klanět se či upřímně předložit svou životní situaci jako oběť s úmyslem sjednotit se s mnoha tisíci členkami Modliteb matek po celém světě. Jakkoliv se vám zdá vaše přispění jako pouhá kapka v moři, přesto ji nabídněte – je vzácná a ve spojení s ostatními se stává řekou. Je to nabídka - s ochotným srdcem vytvořit společenství s naším Pánem v jednotě se všemi, kdo se modlí stejné modlitby. Služba dvanácti dnů modlitby ročně není jistě zanedbatelná.

I když pozvání k Triduu nebude zdaleka vnímat každý, dokonce ani všechny maminky ze společenství Modliteb matek nebudou schopny vidět velké milosti a požehnání těchto dnů, vy, kteří se cítíte být osloveni, nenechte se odradit a přijďte s námi Triduum prožít. Třeba to následující **26. září až 28. září 2025** v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě.

Srdečně zve M. Topolovská

Opravy a proměny fary

Areál děkanství, jehož historické jádro sahá až do středověku, je spolu s kostelem Nanebevzetí Panny Marie významnou architektonickou a duchovní dominantou Havlíčkova Brodu.

V posledních letech jsme jako farnost čelili mnoha výzvám spojených s nutnou obnovou, údržbou a dalším rozvojem budovy fary, farního dvora i přilehlého okolí. Naším cílem je nejen zachovat autenticitu areálu děkanství, ale také jej více otevřít veřejnosti a využít pro kulturní, vzdělávací, sociální i komunitní aktivity, které obohatí život místních farníků a obyvatel, ale i návštěvníků města.

V posledních letech jsme realizovali

- **kompletní rekonstrukci střechy děkanství**, která byla v havarijním stavu a hrozilo její zřícení a následné poškození historické budovy samotné,
- **zahájili jsme obnovu fasády děkanství, hotová je jižní strana (průčelí budovy fary),**
- byla uskutečněna **výstavba nového farního domu**, který je určen pro bydlení kněží, výstavba započala v září 2024, předpokládaná kolaudace bude koncem srpna 2025
- a v návaznosti na terénní úpravy byla provedena **revitalizace parkoviště na farním dvoře**.

Tyto kroky významně přispěly k záchraně a rozvoji areálu, který dnes slouží nejen jako duchovní centrum, ale také pro setkávání a aktivity farnosti.

V budově děkanství má svou základnu skautský oddíl Blesk, který dlouhodobě pracuje s dětmi a mládeží. Součástí areálu je také kancelář Oblastní charity Havlíčkův Brod, která má zájem o rozšíření svých prostor o další kanceláře v budově fary, a to zejména s ohledem na plánovanou centralizaci administrativy a sociálních služeb v návaznosti na nově vznikající Dům Panny Marie, což je bývalá ekonomická škola, která nyní prochází rekonstrukcí.

Jan Mašek
stavební technik vikariátu Havlíčkův Brod a Humpolec

masek.jan@dihk.cz, +420731698433

Noc kostelů 2025

V pátek 23. května 2025 po celé České republice byly otevřeny dveře chrámů, kaplí a modliteben – začala Noc kostelů, výjimečná událost, která již více než deset let propojuje kulturu a společné setkání lidí nejrůznějších vyznání i přesvědčení.

Noc kostelů je celonárodní iniciativa, jejímž cílem je nabídnout široké veřejnosti možnost nahlédnout do sakrálních prostorů mimo běžné bohoslužby. Zájemci mohou během jednoho večera navštívit kostely, které často bývají jindy uzavřené, a poznat jejich historii, architekturu, umění, ale i současný duchovní život.

A jak to bylo u nás? Otevřely se všechny kostely v Havlíčkově Brodě. V tento den využilo naši nabídku na 1250 lidí různého věku, národnosti a barvy pleti. Chtěl bych moc poděkovat všem „vedoucím“ v jednotlivých kostelích za jejich čas, pomoc, odvahu a chuť prezentovat to, co je nám blízké a nabídnout všem návštěvníkům.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie – *zodpovědný vedoucí Michal Topolovský se skupinou Výbuch*

Naše snaha při přípravě odpoledního programu byla založena na pestrosti jednotlivých členů Výbuchu, kdy každý měl za úkol připravit poutavé zastavení

pro návštěvníka „hlavního kostela“ v Brodě. A tak vznikla velmi barevná mozaika, která byla poučná, zábavná, duchovní – ale hlavně otevřená pro kohokoliv bez rozdílů. Mohli jste si poslechnout přednášku o posvětinách s možností odnést si domů svčenou vodu a kadidlo. Mohli jste si vytvořit pomocí AI (umělá inteligence) svoji svatou ikonu, mohli jste zažít moc přímluvné modlitby či se vyfotit s andělem strážným. Přednáška o pokrmech vztahujících se k jednotlivým liturgickým obdobím v roce byla velmi navštěvovaná. Mnozí návštěvníci po navštívení našich jednotlivých zastavení si jen tak sedli do kostelních lavic – ptal jsem se jich proč a odpověď – *nám je tady prostě dobře...* a věřím, že to byly chvíle, kdy vál Duch Svatý... Chvillemi to v kostele sice „hučelo jako v úle“... ale to je vlastně moc dobře.

Ve večerním čase jsme měli hudební představení s pestrým programem pro různé návštěvníky. Moc děkuji všem členům Výbuchu za to, kolik času a osobní energie vložili do společného díla.

Kaple sv. Kříže – *pod taktovkou Marka Avuka*

Kaple svatého Kříže je menší trojboká stavba v parku Budoucnost hned vedle kostelíka Nejsvětější Trojice. Celý rok bývá opuštěná a zavřená, jen jednou za rok se otvírá k nahlédnutí pro veřejnost. Uvnitř jsou jen holé zdi a uprostřed v podlaze se skrývá studánka. O letošní Noci kostelů kaple ožila výstavkou krásných výkresů od žáků výtvarného oboru SZUŠ Nuselská a byla zaplněna takřka do posledního místečka, když se zde odpoledne konal malý koncert žáků ZUŠ J. V. Stamice, kteří předvedli své umění na housle a zobcové flétny. Celý večer přicházelo mnoho návštěvníků, kteří měli možnost prohlédnout si vnitřek kaple a seznámit se s historií této stavby. Mnozí měli vnímavé srdce a mohli prožít i něco duchovního a popřemýšlet o Bohu, o víře našich předků i o víře těch, kteří tuto akci připravili.

Kostel Nejsvětější Trojice – na bedrech měli Lída Blažková a manželé Vondráčkovi

V kostele Nejsvětější Trojice přicházející lidé mohli svůj čas využít ke ztišení, zamyšlení a k modlitbě. Návštěvníci se mohli začíst nebo jen prolistovat Písmo svaté v obrazech či jiné výtisky Bible. Také restaurované fresky v kopuli kostela si lidé se zájmem prohlíželi.

Návštěvníkům byly nabídnuty tématické modlitby s možností jejich rozebrání. Největší zájem byl o modlitbu Otče náš, dále modlitbu za rodinu, osobní meditace, modlitbu sv. Františka z Assisi, modlitbu v nemoci a desatero pokojů. Přes polovinu ze sta kusů si zájemci vzali sebou. Při odchodu z kostela se lidé mohli vyjádřit k několika otázkám:

Považuji kostely za součást kulturního dědictví země - 63 ANO / 1 NE

Noc kostelů je pro mě víc než návštěva kulturní památky - 42 ANO / 8 NE

Jsou kostely místem pouze pro věřící - 3 ANO / 54 NE

Zajdu-li do kostela, přináší mi to vnitřní klid 48 ANO / 3 NE

Do kostela zajdu častěji než při této akci - 42 ANO / 5 NE

Připouštím existenci vyššího dobra, věřícími nazývaného Bohem - 41 ANO / 5 NE

Vyjádření návštěvníků, kteří měli zájem odpovědět na dotazy, vypovídá o vnímání církevních památek jako součásti kulturního dědictví a o tom, jakým způsobem vstupují do jejich osobního života. Poděkování patří všem, kteří se anonymního dotazování zúčastnili.

Kostelní věž - zajišťovali manželé Krýsovi

Tak jako obvykle jsme v rámci Noci kostelů otevřeli věž děkanského kostela. Návštěvníci rádi přijdou prohlédnout si město z výšky a poslechnout si něco málo z historie. Letos věž obsluhovali Toník, Honza a Daniela. Toník skvěle třídil davy do skupin na úpatí věže, Honza ťukal do zvonů a Daniela provázela v horním bytě

a na ochozu. Po celou dobu otevření byl velký zájem o vstup, jedna prohlídka zabrala obvykle 30 minut. Lidé byli milí, vstřícní a ukáznění. Odhadujeme, že na věž vystoupilo 160 – 180 lidí, většinou místní, ale našli se i výletníci zdaleka. Za pomoc s úklidem věže před akcí děkujeme spolčú mládeže.

Holubi jsou věční. 😊

Kostel sv. Vojtěcha – zajišťoval Standa Dvořák a jeho skauti

Letos se do Noci kostelů zapojil již tradičně i kostel svatého Vojtěcha, který nabídl bohatý program pro všechny generace. Probíhala prezentace skautského oddílu Blesk, výstava obrazů Jana Maška a také hra pro ty nejmenší návštěvníky. Večer byla uskutečněna projekce filmu Chatrč. Bohužel na tuto projekci, jinak velmi zajímavého filmu, přišlo málo účastníků. Během celého večera bylo možné napsat vzkaz do návštěvní knihy, nahlédnout do sakristie nebo si jen tak v tichu posedět.

Klášterní kostel sv. Rodiny – zajišťovala Kateřina Michálková (MUHB)

Havlíčkobrodský klášterní kostel sv. Rodiny se do akce Noc kostelů zapojil letos poprvé. Pro návštěvníky kostela byly připraveny dvě komentované prohlídky vedené Mgr. Martinem Fironem ze zdejšího muzea, střídající se s recitály Pavla Lutnera. Interiér kostela jsme oživilí místně specifickou světelnou instalací, která v pozdních večerních hodinách přilákala mnoho i náhodně kolemjdoucích návštěvníků. Během celé Noci kostelů si mohli naši návštěvníci ověřit získané znalosti o kostele v připravené křížovce a ti nejmenší měli možnost vyrobit si vlastní placku. Celkem kostel během této akce navštívilo na 300 hostů.

Zprávy z Výbuchu

VÝBUCH, křesťanské hudební uskupení v Havlíčkově Brodě.

Jestliže tě láká zpívat a hrát, třeba na mši svatou, tak doprovázíme každou první neděli mši svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě.

Sraz na zkoušku je vždy ráno před mší - v 7:30 na faře v HB.

Jsi vítaný (vítaná). Tel: 608 419 357 - Michal, mail: vybuch@googlegroups.com

JARNÍ VEČER CHVAL – pohledem Marcely

Ve druhé polovině března jsme se sešli na Večeru chval. V úvodu jsme vysvětlili, co večer chval znamená. Nezáleží totiž na naší náladě, rozpoložení ani chuti chválit – náš Bůh je hoden chvály v každém čase. A právě tehdy, dokážeme-li chválit Otce i v čase zlém, je tato chvála o to vzácnější. Chvála navíc není jen o zpěvu či o tom, zda podáme dobrý výkon. Stojíme v prostotě před Pánem takoví, jací právě jsme – ukotvení v pravdě a důvěře v Boha Otce Všemohoucího.

Tentokrát byly chvály obohaceny o možnost přistoupit ke svátosti smíření. Díky patří Bohu a otci Stanislavovi. Mnozí se teprve učíme stát před Bohem v upřímnosti; obáváme se být takoví, jací skutečně jsme. Je úžasné učit se zvat Ducha Svatého do všech oblastí života, které zrovna prožíváme.

Z nehybnosti nás může vyvést pohyb s vlajkami – každá vlajka totiž znázorňuje jednu z Božích vlastností. (Více naleznete pod heslem „prapory ke chvále“.)

Vlajkou můžeme vyjádřit to, o čem se právě ve chválách zpívá, nebo to, co sami cítíme a vnímáme. Nic není špatně – důležité je jen neohrožovat a neomezovat druhé okolo nás.

Symbolicky jsme také měli možnost přistoupit k Ježíši v Nejsvětější svátosti oltářní a dotknout se jeho šatu – právě tak, jak se jej dotkla žena, která dvanáct let krvácela, a byla uzdravena díky své víře.

Večer chval byl plný Boží hojnosti a štědrosti vůči nám. Děkujeme za hojnou účast a vyprošujeme všem požehnání.

NOC KOSTELŮ 2025 – pohledem Marcely

Výbuch si tentokrát vyhrnul rukávy a pustil se i do organizace celé Noci kostelů u nás v Brodě. S nasazením a velkou chutí si každý z členů vymyslel a i uskutečnil stanoviště pro návštěvníky kostela Nanebevzetí Panny Marie. Uvítací četa vždy každého návštěvníka velice mile přivítala a nastínila, co může očekávat a čeho se zúčastnit. U vchodu byla na zemi rozprostřena orientační mapa, která zřetelně ukazovala všechny aktivity a záchytné body. Na stolečku při vstupu ležel košík s motivačními nebo povzbudivými citáty z Bible a brožurka o odpuštění. Opodál každý mohl odevzdat do košíku svoji prosbu nebo trápení, za které jsme se na konci Noci kostelů pomodlili. Aktivita focení s andělem strážným a vytvořením „svaté“ ikony s vlastními atributy pomocí umělé inteligence nenechala nikoho vlažným. Chvillemi se tvořila i fronta... Zájem byl opravdu veliký.

V bočním vchodu byl s velikou pečlivostí přichystán roční liturgický kalendář s pokrmy k danému svátku v roce. Uvědomila jsem si, jak bohatou máme tradici. Pod malým kůrem bylo „voňavé“ stanoviště. Krásně nachystaný dlouhý pult s posvěcenými předměty, kadidelnice, kropenky, růžence aj. Zde si každý návštěvník mohl odnést domů svěcenou vodu, kadidlo či křídu. Nově byla také možnost navštívit přímluvnou modlitbu. Jak milé překvapení, že tuto službu navštívilo mnoho našich nevěřících bratrů i sester. Jeden z návštěvníků byl i pan redaktor z rádia, a tak se zvěsti o našem kostele šířily i rozhlasovým éterem.

Po mši svaté jsme se už pilně začali chystat na naše hudební vystoupení. Jako každý rok jsme chtěli, aby zazněl průřez hudby, která v kostelích zaznívá. Písně byly seřazeny tak, aby se posluchač nenudil a naslouchal. Protože texty písní jsou často inspirující a uzdravující - nutí se zamyslet. Začátek byl tentokrát z velkého kůru a zpívali jsme si s chutí mariánskou píseň a taize s druhým hudebním uskupením – chrámovým sborem. Jsem za tento počín moc vděčná, protože jsme se při společných zkouškách sblížili.

A jelo se dál a to z latinského Taize do repování stejné písň. Nezapomínáme na dětské návštěvníky, kteří jsou zapojeni do programu pohybovou písni a losováním. Každý návštěvník dostal slosovateľný lístek, kde tři šťastlivci vyhráli chléb a sůl a nově i krásný keramický kříž. Nechyběl ani kvíz: Která písnička z pohádky myslí na Vysočinu a zpívá se o ní? Byl to Pramen zdraví z Posázaví. Pro radost mnohých se rozdával pribináček. ☺ Vánoční koledy se letos vypustily pro nedostatek času. Ale co nešlo vypustit, byla chválová sekce, kde se už druhým rokem používaly prapory.

Po koncertě, na němž byla velice hojná účast, jsme se šli společně pomodlit k morovému sloupu jako každý rok. Pak nás čekala přednáška o seriálu Chosen. Byly vybrány čtyři ukázky z filmu s doprovodným slovem a poté následovala závěrečná modlitba za prosby v košíku. Noc kostelů jsme si moc užili. Doufáme, že hosté také.

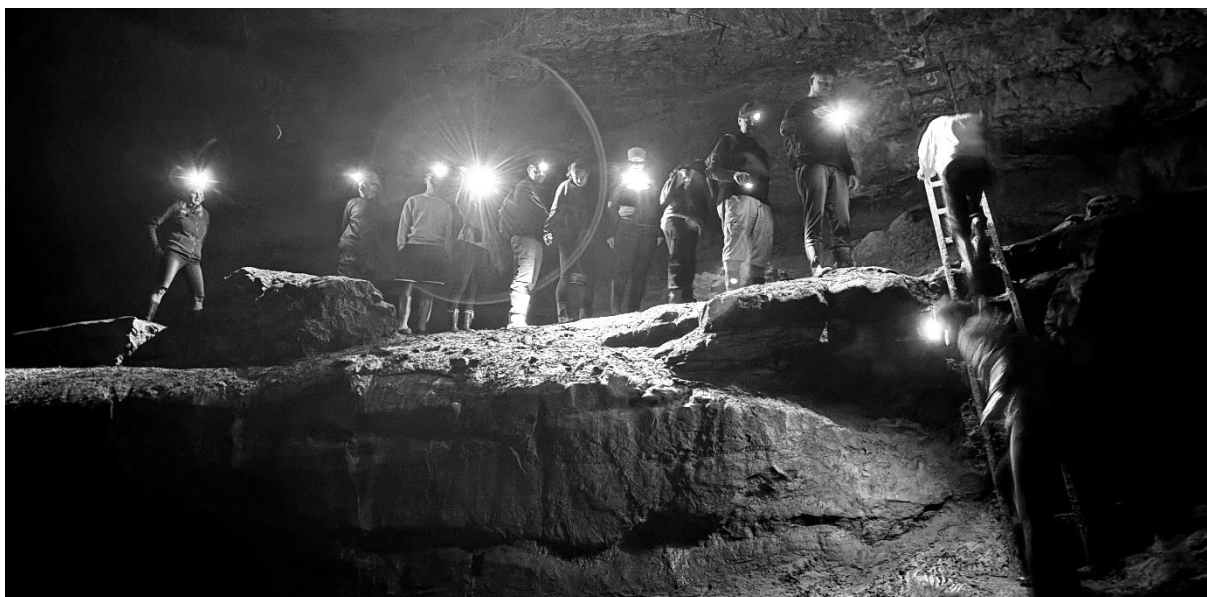
VÝBUCH VÝLET 2025 – MORAVSKÝ KRAS – pohledem Lukyho a Terky

Letošní Výbuch Výlet (ano čti s velkým V) byl opět ve velkém stylu. I přesto, že už spolu jezdíme dlouhá léta, vždy se v Česku ještě najde námi neobjevená oblast k prozkoumání a netradičním zážitkům. Nejinak tomu bylo i letos.

Od kapelmeistera jsme dostali informaci, že pojedeme do Moravského krasu, ale zbytek nám byl zastřen pro větší překvapení. Třeba to, že rozhodně nejedeme po dálnici, což nám poskytlo možnost kochat se krásami Českomoravské vrchoviny.

První zastávkou se nám stal pivovar Vorkloster (není to dánský, ale německy) v Předklášteří u Tišnova. Místní sládci uplatňují svůj um ve stejné budově, jako to dělali sládci z kláštera Porta Coeli po celá desetiletí. Ochutnali jsme všechny fáze výroby až po výsledné lehké letní pivíčko Zwickl. Někteří členové si sice i přes všechny snahy obsluhy objednali cappuccino, ale známe svoje lidi. Teď už nás čekal přesun do našeho ubytování přímo v srdci Moravského krasu - Švýcárna. Historická budova, kterou postavili ještě Lichtenštejnové.

Teď přišlo to, na co jsme všichni čekali - jeskyně. Těch je totiž v krasu požehnaně. Celkově jsme za celý Výlet navštívili tři velké. První večer jsme se netradičně v holínách vypravili pod Býčí skálu. Zprvu se zdálo, že nebudou potřeba, ale při pohledu na průvodce pokrytého bahnem jsme naznali, že se budou hodit. Obzvláště v zakázané oblasti jeskyně, kde jsme se brodili Jedovnickým potokem. Jeskyně představuje unikát z Hallstadtského období (doba železná), kam se může jen jeden měsíc v roce. Další podzemní dobrodružství nám v pátek naskytla Balcarka se svou krásnou krápníkovou výzdobou. V paměti nám uvíznul hlavně Anděl. Třetí, sobotní a nejznámější byl komplex Punkevních jeskyní. Obrovské vnitřní prostory nás uchvátily. Všichni jsme přežili výstup po infarktovém schodišti a při východu se nám odhalila nádherná, jen paprskem slunce osvětlená propast Macocha. Nebo snad Macecha? Znáte pověst, která předcházela vzniku názvu propasti? Z propasti nás lodičkou dostal průvodce Jarda (pro potřeby příběhu) zkušený lodivod a pohádkář, pod jehož taktovkou se plavba stala symfonií. Kromě výše zmíněných jsme na vlastní pěst prozkoumali spoustu menších jeskyněk, kde se ale snadno ztratí například pět lidí mrknutím oka.

Mezi cíle našeho putování ale rozhodně nepatřily jenom jeskyně. Páteční návštěva kostela ve Křtinách se stala velkým kulturním, ale i spirituálním zážitkem. Santiniho stavby jsou geniální a i díky tvaru řeckého kříže se náš zpěv při mši nesl prostorem bez nadměrného napínání hlasivek. Výjimečným místem se ukázal být i bývalý kaolinový lom Seč. Sice se tam koupat nedalo, ale poskytnul nám skvělé útočisté pro oběd. Po večerech jsme plni dojmů a našlapaných kilometrů zvládli i nějakou tu deskovku a také Survivor (souboj o přežití), v kterém jsme prověřili např. schopnost nabrat pusou na špejli gumový bonbón a předat ho susedovi nebo posunout nafouknutým balonkem papírový kelímek po předem vytyčené trase. Energii na cestách a dobrý pocit v bříšku nám jako už tradičně poskytlo točené nealko, výborné kafičko a jídlo výběrové kvality. Když jsme se rozloučili s místem pobytu a oslavili Boží Tělo přímo ve Křtinách, naše cesty vedly ještě přes Vodojemy na Žlutém kopci v Brně - dramatické místo s tajuplnou atmosférou připomínající podzemní katedrály.

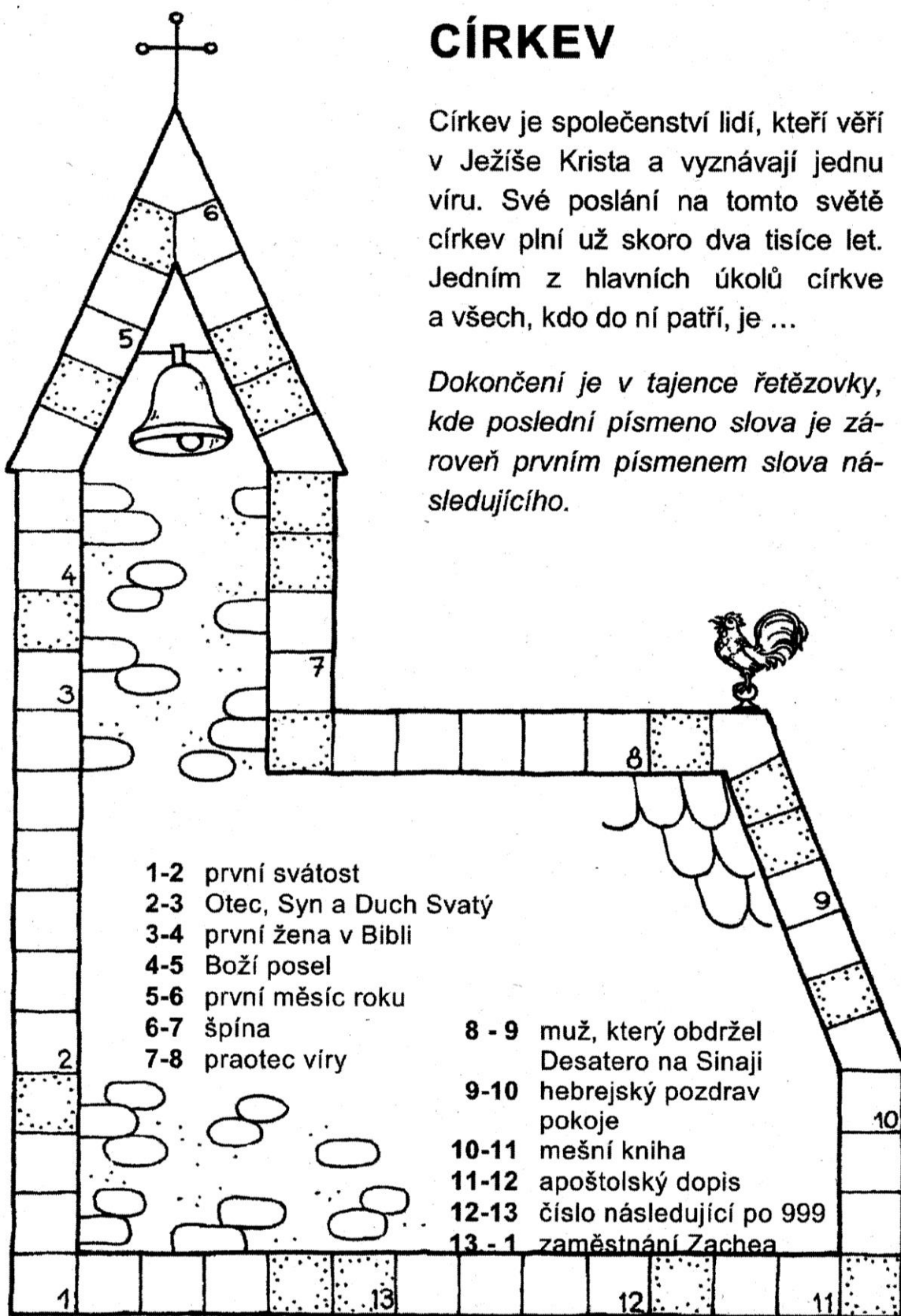
Můžete si být jisti, že pokud by kohokoliv z účastníků probudili v nejhlubší fázi spánku a chtěli vysvětlit rozdíl mezi stalagmitem, stalaktitem a stalagnátem, obstáli by na jedničku! Těšíme se na příště!

CÍRKEV

Církev je společenství lidí, kteří věří v Ježíše Krista a vyznávají jednu víru. Své poslání na tomto světě církev plní už skoro dva tisíce let. Jedním z hlavních úkolů církve a všech, kdo do ní patří, je ...

Dokončení je v tajence řetězovky, kde poslední písmeno slova je zároveň prvním písmenem slova následujícího.

TAJENKA: _____

Setkání s kardinálem Michaellem Czernym, SJ

Dne 30. května 2025 navštívil Brno kardinál Michael Czerny, SJ, který se zde narodil, aby uvedl filmový dokument o svém životě s názvem Kardinál Michael Czerny – kněz s židovskými kořeny. Počátkem této slavnosti byla mše svatá v kostele svatého Jakuba, na kterou jsem mohl přijít, neboť v Brně studuji.

Kostel svatého Jakuba je pravděpodobně nejkrásnější kostel v Brně. Je výborně opravený, i když za cenu tragické smrti jednoho ze zedníků, který spadl z osmi metrů z lešení. Má úžasnou středověkou atmosféru. Je zde pohřben maršál Raduit de Souches, který ubránil Brno před švédskými vojsky a také Mons. Josef Hladík. Vynikající akustika, vynikající varhany, vynikající oltář.

Mše se konala od 17 hodin. Já jsem přišel docela brzy, sedl jsem si do přední lavice, abych dobře viděl. Postupně se kostel zaplnil. V liturgickém průvodu šli kromě kardinála Czernyho i další kněží jako farář u svatého Jakuba Jan Pacner, bývalý farář u svatého Jakuba Mons. Václav Slouk nebo generální vikář diecéze brněnské Mons. Pavel Kafka. Na úvod pozdravil Jan Pacner kardinála Czernyho anglicky, kardinál Czerny pochází z moravsko-německo-židovské rodiny. Jeho prapradědeček Michael Hayek založil pivovar Starobrno. (Papež Lev XIV. jezdil jako generál augustiniánů často do Brna, Starobrno mu prý chutnalo, zde ale dle kardinála Czernyho určitě neplatí papežská neomylnost ☺.)

Celá mše svatá se nesla ve velmi slavnostním duchu. Kardinál Czerny přednesl homilii v češtině, kterou ale četl. Zavzpomínal na to, jak se v Brně v roce 1946 narodil a byl pokřtěn narychlo, protože byl nemocný, v porodnici na Obilním trhu.

Později se narodil ještě mladší bratr Robert. V roce 1948 rodina emigrovala do Kanady, doma mluvili česky a německy, v Kanadě se naučil ještě francouzsky a anglicky. Je velmi zajímavé uvědomit si, že tento člověk byl vážný kandidát na papeže, tedy papabile.

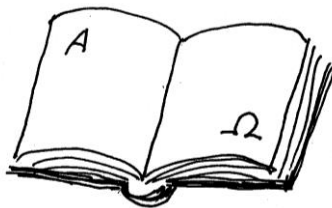
Po mši kardinál Czerny u vchodu do kostela zdravil věřící a každému podal ruku a také každý dostal obrázek na památku. I já jsem mu mohl podat ruku a zeptal jsem se jej: „*Do you speak Czech?*“ „*Mluvíte česky?*“ Kardinál Czerny, který je velmi radostný, mi odpověděl se silným anglicko-francouzským přízvukem: „*Trošku.*“ ☺

Bylo to opravdu zajímavé setkání. Díky Bohu za takového člověka.

Jan Pavlík

P. Petr Soukal

- v letech 2017 – 2021 farní vikář (kaplan) v Havlíčkově Brodě
- v letech 2021 – 2025 výpomocný duchovní v Havlíčkově Brodě
uvolněný ke studiu na Gregoriánské papežské univerzitě v Římě,
obor dogmatická teologie se zaměřením na teologickou antropologii
- svou dizertační práci dokončil a odevzdal v květnu 2025
a na podzim jej čeká obhajoba
- od září 2025 ustanoven farářem v Ústí nad Orlicí a jako
administrátor excurrento ve farnosti České Libchavy, Dlouhé
Libchavy a Sopotnice
- zároveň bude vyučovat na teologické fakultě Karlovy univerzity
v Praze

Bohu díky za společný čas strávený v našich farnostech. Přejeme mu vše dobré a hojnost Božího požehnání na jeho další životní cestě.

Farní poutě 2025

sobota 6. září 2025 – Číhošť

- pěší pout' – odchod v 3:00 hod ráno od fary v Havl. Brodě (35 km), možnost připojit se k pěším ve Světlé nad Sázavou v 7:15 hod (15 km), nebo je možné přijet do Číhoště autem či na kole
- 13:00 mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti
- po mši svaté společný oběd na farním dvoře (řízky a chleba)

sobota 27. září 2025 – Žďár nad Sázavou

- doprava vlastními auty či vlakem
- 9:00 prohlídka kostela na Zelené hoře a kostela u zámku
- 11:00 mše sv. v jubilejním kostele Nanebevzetí Panny Marie
- 12:30 oběd v restauraci

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.